

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

«Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις» (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΘΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΑ΄
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016
λρ. Φύλ. 842

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Ορθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 842, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

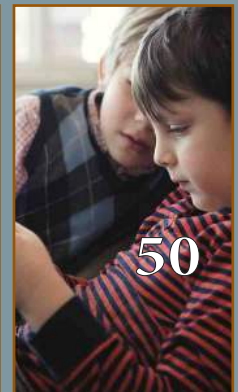
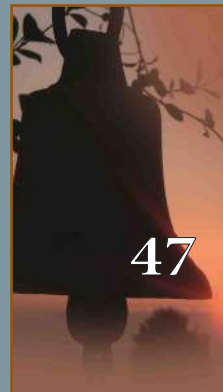
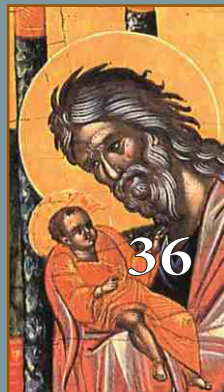
Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επίμελεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421
Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Ασπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

Έτήσια συνδρομή:
Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρον: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αυστραλία: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
του έξωτερικού
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Ανανέωση καρδιάς.....	35
«Εἰς πῶσιν καὶ ἀνάστασιν»	36
Ἀπό τό πλοιάριο τῆς Ἀπολλωνιάδας στήν κιβωτό τῆς Λαμψάκου	38
Μάνα, γιορτάζεις	40
Χέρια ἁγιασμένα!... (ποίημα)	41
Ἐπιστολή Ἰακώβου: 8η Διδαχή Β´ (4,13-5,6)..	42
Ἀποχαιρετώντας ἕνα ἀκόμη ἔτος	44
«Ἡδυνθεῖ Αὐτῷ ἡ διαλογία μου...» (Ψα 103,34)	47
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς.....	48
Οἱ νέοι «βάρβαροι».....	50
Ἀττάλεια.....	52
Ἐρυθρά Θάλασσα	54
Ὁ Θεός στό Παρίσι	56
Μιά μέρα τῆς Ὑπαπαντῆς (διήγημα)	58
Ἡ ἀπάτη τῆς ἀστρολογίας.....	60
Συζητώντας τά γεγονότα.....	62

Ἀνανέωση καρδιάς

Ἦταν ἓνα ἰατρικό θαῦμα τοῦ εἰκοστοῦ αἰώνα ἡ μεταμόσχευση καρδιάς. Συγκλόνισε τόν κόσμο ἡ πρώτη μεταμόσχευση ἀπό τόν καρδιοχειρουργό Cristian Barnard καί ἔδωσε ἐλπίδα ζωῆς σέ πολλούς ἀσθενεῖς. Καί ἄξιζε, πράγματι, κάθε ἐνθουσιασμό τό σπουδαῖο αὐτό ἐπίτευγμα τοῦ ἀνθρώπου.

Σκεφθήκαμε ὅμως ὅτι πέρα ἀπό αὐτή τήν καρδιά πού χτυπᾷ στά στήθη μας ἔχουμε καί μιᾶ ἄλλη, πολυτιμότερη καί ἀναγκαιότερη; Τήν καρδιά πού ρυθμίζει τόν πνευματικό ὀργανισμό μας, πού κυβερνᾷ τόν ἐσωτερικό μας κόσμο καί ἐμπνέει τό πνεῦμα μας. Ἄν ἀπό τήν καρδιά τοῦ σώματος ἐξαρτᾶται ἡ ζωή καί ἡ ἀναπνοή μας, ἀπό αὐτή τήν καρδιά ἐξαρτᾶται ἡ αἰωνιότητά μας καί ἡ σχέση μας μέ τόν Θεό. Καί γι' αὐτήν τήν πνευματική, ἄς τήν ποῦμε, καρδιά ὁ Θεός παρακαλεῖ· «δός μοι, υἱέ, σὴν καρδίαν» (Πρμ 23,26).

Ὅπως τῆ σάρκινη καρδιά μας τῆ φθείρει ὁ χρόνος καί οἱ διάφορες ἀσθενεῖς, ἔτσι ἡ ἁμαρτία διαφθείρει τήν πνευματική καρδιά μας καί τά πάθη τῆ διαστρέφουν. Ὅμως ἡ ἀπειρη ἀγάπη τοῦ θεανθρώπου Κυρίου μας δέν μᾶς ἀφήνει ἀβοήθητους στή μεγάλη τραγικότητα ὅπου μᾶς ὀδηγεῖ ἡ ἁμαρτία καί τά πάθη μας. Μᾶς κάνει ὁ ἴδιος μεταμόσχευση καρδιάς. Αἰῶνες πρὶν, τό προφητικό βλέμμα τοῦ Ἰεζεκιήλ διαβλέπει τῆ σωτήρια προσφορά τοῦ Θεοῦ καί μεταφέρει στόν κόσμο τῆ διαβεβαίωση τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου: «Θά σᾶς δώσω καινούργια καρδιά καί καινούργιο πνεῦμα. Θά ἀποσπάσω ἀπό μέσα σας τῆ λίθινη καρδιά καί θά σᾶς δώσω καρδιά σάρκινη». (βλ. Ἰζ 36,26).

Γιά ἐκείνους πού ἀποδέχονται τήν προσφορά ἀρχίζει μία καινούργια ζωή, ἡ «καινὴ κτίσις» (Γα 6,15· Β' Κο 5,17), μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ νέα κοινωνία πάνω στή γῆ. Ὁ κάθε πιστός, πού μέ τό ἅγιο Βάπτισμα ἔγινε μέλος τῆς Ἐκκλησίας καί πήρε τήν καρδιά τοῦ Χριστοῦ, νιώθει ἀνοικτός στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κι ἀνταποδίδει τῆ δική του ἀγάπη. Τό Πνεῦμα τό ἅγιο γράφει ἐπάνω στήν καινούργια καρδιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἐκείνη εὐγνώμονη σκιρτᾷ σέ κάθε δωρεά του, σέ κάθε ἐπίσκεψή του μέσα της.

Ὅστόσο, ἐπειδὴ ὅσο εἴμαστε σ' αὐτή τῆ γῆ πάντοτε κινδυνεύουμε ἀπό τῆ φθορά, ὀφείλουμε πάντοτε νά ἀνανεώνουμε τήν καρδιά μας. Νά ἀντλοῦμε ἀπό τήν ἁγία Γραφή τό φρόνημα τοῦ Χριστοῦ κι ἀπό τό ἅγιο δισκοπότηρο τῆς θείας Εὐχαριστίας τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τῆ σάρκα του τήν ἴδια. Πλούσια σέ τέτοιες εὐκαιρίες ἀνανέωσης εἶναι ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου πού ἀνοίγει γιά μᾶς ἡ Ἐκκλησία τόν μήνα αὐτό.

«Εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν»

Ἡ γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς, μέ τὴν ὁποία ἀνοίγει ὁ Φεβρουάριος, φέρνει στὸν νοῦ τὴν ἀγία μορφή τοῦ πρεσβύτερου Συμεῶν, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε, σύμφωνα μέ ὅ,τι τοῦ εἶχε ἀποκαλύψει τὸ ἅγιο Πνεῦμα, νά δεῖ καί νά δεχθεῖ στήν ἀγκαλιά του «τὸ σωτήριον» τοῦ Θεοῦ (Λκ 2,30), τὸν σωτήρα τοῦ κόσμου.

Ἀντικρῦζοντας ὁ γέροντας τὸ θεῖο βρέφος -τόν ἴδιο τὸν Θεό «ἐν σαρκί»- προφητεύει. Προβλέπει μέ τὴν δύναμη τοῦ Πνεύματος τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ καί ἀπευθυνόμενος στήν παρθένο μητέρα Του τονίζει: «Ἴδου οὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» (Λκ 2, 34). Δηλαδή: Αὐτός θά γίνει αἰτία νά πέσουν καί νά ἀνυψωθοῦν πολλοί Ἰσραηλίτες καί θά εἶναι σημεῖο πού θά ἀντιλέγεται, θά προκαλεῖ γύρω ἀπό τὸ πρόσ-ωπὸ τοῦ ἀντιλογία.

Πόσο ἀληθινὰ ἀποδείχθηκαν τὰ λόγια τοῦ Συμεῶν, τὸ γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἱστορία. Πόσοι Ἰσραηλίτες προσέκρουσαν σ' αὐτόν τὸν «λίθον προσκόμματος» (Ρω 9,33) καί ἔπεσαν! Ἀνάμεσα στοὺς πρώτους, ἀρχιερεῖς, γραμματεῖς καί φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ ἦταν ἄνθρωποι τῆς θρησκείας καί τοῦ Νόμου, δέν ἀναγνώρισαν στὸν Ἰησοῦ τὸν Μεσσία, ὄχι διότι δέν τοὺς δόθηκαν διαπιστευτήρια, ἀλλὰ διότι αὐτοτυφλώθηκαν καί πωρώθηκαν· ἐπειδὴ ζητοῦσαν «τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην στήσαι», ἐπεδίωκαν δηλαδή νά ὑπερισχύσει ἡ δική τους διήθεν εὐσέβεια, καί ὄχι νά ὑποταγοῦν στήν δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ (βλ. Ρω 10,3). Καί δέν εἶναι μόνον αὐτοί. Ἔπεσαν καί χιλιάδες ἄλλοι Ἑβραῖοι, πού βλέποντας τὰ σημεῖα τοῦ Κυρίου τὸν ἀναγνώριζαν καί τὸν ἐπευφημοῦσαν ὡς «υἷὸν Δαυΐδ» (βλ. Μθ 21,9) καί «βασιλέα τοῦ Ἰσραὴλ» (βλ. Ἰω 12,13), ἐνῶ στὸν καιρὸ τοῦ πειρασμοῦ ζητοῦσαν τὸν θάνατό του καί κραύγαζαν ἀδιάντροπα· «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καί ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν!» (Μθ 27,25). Καί τοὺς μιμήθηκαν χιλιάδες ἢ καί ἑκατομμύρια ἄλλοι στήν συνέχεια.

Ὅμως καί πόσοι ἀνυψώθηκαν! Ἴσως σέ σύγκριση μέ τὸ πλῆθος τῶν πεπτωκότων νά μὴν εἶναι πολλοί, εἶναι ὅμως ὅ,τι ἀγνόητο καί τιμώτερο εἶχε νά προσφέρει ὁ Ἰσραὴλ. Εἶναι ἀσφαλῶς ὁ γέροντας Συμεῶν, ἡ

Κανείς
δέν μισήθηκε τόσο,
ὅσο ὁ Χριστός
καί τὸ κήρυγμά του.
Ἀλλὰ καί κανείς
δέν ἀγαπήθηκε τόσο
ὅσο Αὐτός.

προφήτιδα Άννα, «θυγάτηρ Φανουήλ» (Λκ 2,36), ὁ Ζαχαρίας καί ἡ Ἐλισάβετ, εἶναι ἡ παρθένος Μαρία καί ὁ Ἰωσήφ· κι ἀκόμη εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής, οἱ μαθητές τοῦ Κυρίου, τά πλήθη πού πίστεψαν στό ἀποστολικό κήρυγμα -ὄσοι ἔμειναν μέχρι τέλους πιστοί-, ὁ Παῦλος, «Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων» (Φι 3,5), οἱ ἔβραῖοι συνεργάτες του, καί σίγουρα πολλοί ἄλλοι πού δέν ἀναφέρουμε ἢ ἀγνοοῦμε. Εἶναι τό «κατάλειμμα», γιά τό ὁποῖο κάνει λόγο ὁ προφήτης Ἡσαΐας (10,22), ἢ τό «λείμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος» (Ρω 11,5) κατὰ τόν ἀπόστολο Παῦλο. Ὅλοι αὐτοὶ προσέκρουσαν στόν λίθο Χριστό καί ὄχι μόνο δέν ἔπεσαν, ἀλλά διά τῆς πίστεως σ' Αὐτόν ἐκτινάχθηκαν στήν σφαῖρα τοῦ οὐρανοῦ.

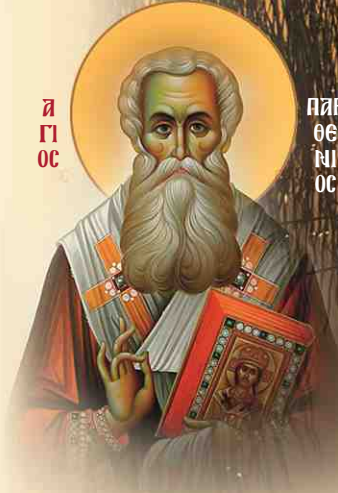
Ὅμως ἡ προφητεία τοῦ Συμεών δέν ἐκτείνεται μόνο μέχρι τά ὄρια τοῦ Ἰσραήλ. Ἐκπληρώθηκε καί ἐκπληρώνεται καθημερινά σ' ὀλόκληρη τήν οἰκουμένη. Ἀποτελεῖ ἱστορική διαπίστωση: Ὅποιος γνωρίζει τόν Ἰησοῦ ἢ θά τόν ἀναγνωρίσει ὡς Θεό καί θά τοῦ παραδώσει τόν ἑαυτό του ἢ θά σταθεῖ ἀπέναντί του ὡς ἐχθρός του. Μέση κατάσταση δέν ὑπάρχει. «Ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστί, καί ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ σκορπίζει» (Μθ 12,30), εἶπε ὁ ἴδιος, κι αὐτό συμβαίνει πάντοτε. Κανείς δέν μισήθηκε τόσο, ὅσο ὁ Χριστός καί τό κήρυγμά του. Ἀλλά καί κανείς δέν ἀγαπήθηκε τόσο, ὅσο Αὐτός. Τόν μίσησαν, ἐκτός ἀπό τούς Ἑβραῖους, τά ἔθνη καί ἱερατεῖα καί ὄσοι ἐπωφελοῦνταν οἰκονομικά ἀπό τήν λατρεία τῶν ψευδοθεῶν. Γιά εὐνόητους λόγους. Τόν μίσησαν οἱ ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ὡς ὑπονομευτή τάχα τῆς ἐνότητας τῆς αὐτοκρατορίας· ἐπειδή οἱ Χριστιανοὶ ἀρνοῦνταν νά τούς ἀναγνωρίσουν καί νά τούς λατρεύσουν ὡς «Κυρίου». Τά τριακόσια πρῶτα χρόνια ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας αὐτό τό μῖσος καί ἡ ἐχθρότητα ἐκδηλώθηκαν μέ ἰδιαίτερη σκληρότητα καί ὀδήγησαν σέ

διωγμούς πρωτοφανοῦς ἀγριότητος χιλιάδες πιστούς. Ἀλλά καί στήν ἐποχή μας· εἶναι νωπά ἀκόμη τά αἵματα τῶν χιλιάδων ἐπίσης μαρτύρων τῆς σοβιετικῆς θηριωδίας καί ὄλων τῶν ὁμόλογων ἀθεϊστικῶν καθεστώτων τοῦ 20οῦ αἰώνα. Γιά νά ἀναφερθοῦμε μόνο σ' αὐτά τά πασίγνωστα.

Ἀλλά καί πόσοι ἀγάπησαν καί ἀγαποῦν τόν πρᾶο καί ταπεινό Ἰησοῦ! Χιλιάδες Δημήτριοι, Γεώργιοι, Μαρίνες καί Παρασκευές πού πότισαν μέ τό αἷμα τῆς θυσίας τους τό δένδρο τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἀλλά καί Βασίλειοι καί Γρηγόριοι καί Χρυσόστομοι καί Φώτιοι, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον ἀναδείχθηκαν μεγάλοι ἱεράρχες, πατρίκιοι τοῦ Ναζωραίου, ἀλλά σφράγισαν μέ τήν σφραγίδα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἕναν ὀλόκληρο πολιτισμό πού ἔζησε καί μεγαλοῦργησε ἐπί μία καί πλέον χιλιετία. Καί ἀκόμη, ἀμέτρητοι ἄλλοι οἱ ὁποῖοι διακρίθηκαν καί διακρίνονται ὡς ἐκλεκτοὶ ἐργάτες τοῦ πνεύματος στό στάδιο τῆς προσευχῆς καί τῆς ἄσκησης, τῆς ἱεραποστολῆς καί τῆς προσφορᾶς πρὸς τόν συνάνθρωπο. Καί μαζί τους οἱ καθημερινοὶ ἄνθρωποι, οἱ ἄπλοοι καί ἄσημοι, οἱ ὁποῖοι ἐμπνεόμενοι ἀπό τήν πίστη στόν Κύριο ζοῦν μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμον «ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καί σεμνότητι» (Α' Τι 2,2) καί ἀποτελοῦν «τὸ ἅλας τῆς γῆς» καί «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Μθ 5,13-14).

Ἐμεῖς σέ ποιά παράταξη ἀνήκουμε; Συγκαταλεγόμαστε στοὺς ἐχθροὺς ἢ στοὺς φίλους τοῦ Κυρίου; Τό ὅτι λεγόμαστε χριστιανοὶ δέν δηλώνει τίποτε, ἂν δέν ἔχουμε συνείδηση τῆς βαρύτητας αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος. Καί τέτοια συνείδηση ἔχουν μόνον ὄσοι μετουσιώνουν τό χριστιανικό κήρυγμα σέ ζωή. Ὅσοι ἀκολουθοῦν πιστά τά ἴχνη τοῦ «τῆς πίστεως ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ Ἰησοῦ» (βλ. Ἑβ 12,2) μέ ὁποιοδήποτε τίμημα.

Εὐάγγελος Ἄλ. Δάκας

Οί άγιοί στη ζωή μας

Άπό τό πλοιάριο τής Άπολλωνιάδας στήν κιβωτό τής Λαμψάκου

Μέ κάθε λαμπρότητα καί μέσα σέ κατανυκτική άτμόσφαιρα πραγματοποιήθηκε ή ύποδοχή στή μεγάλη πόλη. Μέ εύλαβική προσμονή περιέμεναν χιλιάδες άνθρωποι γιά νά άσπαστούν τήν τίμια κάρα του άγίου Παρθενίου, του άνθρώπου του Θεού, του όποιου ή ζωή ξετυλίχθηκε πάνω στή φλούδα αυτής τής γής πριν χίλια έπτακόσια χρόνια.

Άκαταγώνιστος πόλος έλξης, στ' άλήθεια, ή αγιότητα! Έδω τά «ξερά κόκκαλα» αναδύουν εύωδιά καί έπιτελοϋν θαυμάσια. Η άγιαστική χάρη του Θεού εξαγιάζει τήν ύλη καί μεταποιεί τό σώμα των άγιων σέ δοχείο τής άκτιστης θείας ένέργειας, χριστοφόρο καί πνευματοφόρο. Η τιμή των άγιων λειψάνων σέ κάθε έποχή προεικονίζει τή νέα, τή δοξασμένη κατάσταση του σώματος στήν αιωνιότητα.

Τμήμα τής τιμίας κάρας του όσιου Παρθενίου είναι θησαυρισμένο στήν ιερά μονή Μακρυμάλλη τής Ί. Μητροπόλεως Χαλκίδος. Καί μεταφέρεται όπου ζητηθεί, ως εύλογία γιά τόν στηριγμό καί τόν άγιασμό των πιστών. Στόν θαυματουργό Άγιο προσφεύγουν ιδιαίτερα οί πάσχοντες άπό τή νόσο του καρκίνου όχι μόνο στίς 7 Φεβρουαρίου πού τιμάται ή μνήμη του, αλλά καί κάθε έποχή, σέ κάθε πόνο καί άνάγκη.

Άπό τόν πατέρα του, τόν εύσεβέστατο διάκονο Χριστοφόρο, διδάχθηκε

ό όσιος Παρθένιος τά αιώνια μαθήματα τής πίστης καί τής αγάπης, πού καρποφόρησαν περίσσια στήν ψυχή του. Νεαρός ακόμα, γιά τήν αγάπη των έλαχίστων αδελφών, έγινε ψαράς στήν Άπολλωνιάδα, λίμνη τής Βιθυνίας. Κάθε δίχτυ καί μία προσμονή καί μία προσευχή γιά νά έχουν τροφή οί πτωχοί άδελφοί. Η θεία παρουσία ήταν ή ανταμοιβή στόν μόχθο καί στήν άγρύπνια του. Αισθανόταν ότι εργαζόταν σέ ένα άπό τά πλοιάρια των Άποστόλων καί συναναστρεφόταν τόν Ίησοϋ μαζί μέ τόν Πέτρο καί τόν Ίωάννη. Η αγάπη του άφειδώλευτη δέν ζητούσε ποτέ τήν ανταπόδοση καί άπαντούσε άπλά σέ κάθε εύχαριστία των εύεργετημένων: «Γιατί μέ εύχαριστείτε; Δέν έχω καμία τέτοια άξίωση. Μήπως είμαστε ξένοι; Έμεις είμαστε αδελφοί. Τί άπλούστερο καί φυσικότερο άπό τό νά βοηθά άδελφός τούς αδελφούς».

Μέ τήν ένάρετη παρουσία του, τή χάρη τής άπλότητας καί τόν ιδρώτα τής φιλαδελφίας του επιβλήθηκε στή χριστιανική κοινότητα τής πατρίδας του.

Άπό ψαρά άπλό ό έπίσκοπος Μελιτοπόλεως Φίλιππος (ή Φιλητός) τόν έκανε άλιέα στήν κιβωτό τής Έκκλησίας χειροτονώντας τον πρεσβύτερο. Άργότερα, στά χρόνια τής βασιλείας του Μεγάλου Κωνσταντίνου, ό έπίσκοπος Κυζίκου Άχίλλιος τόν χειροτόνησε έπίσκο-

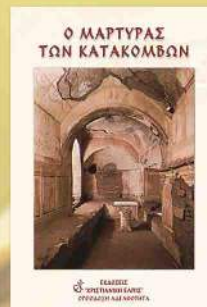
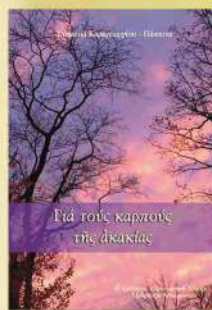
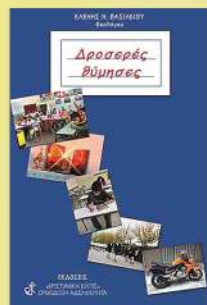
Διηγήματα ελπίδας

πο Λαμψάκου της Μικρᾶς Ἀσίας, Διακονία ἀκάματου ζήλου ἢ ποιμαντορία τοῦ Παρθενίου. Ὁ ἄνθρωπος τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἀκτινοβολοῦσε εἰρήνη καὶ μετέδιδε εὐλογία σέ ὅλους. Μέ τά δίχτυα τῆς ἀγάπης του ἀλίευσε τίς ψυχές τῶν εἰδωλολατρῶν συμπατριωτῶν του πού ἀσπάζονταν μέ ἐνθουσιασμό τὴν ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου. Προικισμένος μέ τό θεῖο χάρισμα τῆς θαυματουργίας, ἐκδίωκε τοὺς δαίμονες ἀπο τοὺς ἀνθρώπους καὶ θεράπευε κάθε εἶδος ἀσθένεια. Ἡ ἀγαπῶσα καρδιά του ἀνέπνευε καὶ παραμυθοῦσε ὄσους τόν πλησίαζαν, χαρίζοντας τὴν ἴση σῶματος καὶ ψυχῆς. Ὁδηγοῦσε στοῦ Βάπτισμα τοὺς ἀπίστους, χειραγωγοῦσε στὴν ἀλήθεια τοὺς πλανημένους, ἐνθάρρυνε τοὺς μετανοοῦντες, μέχρι τῆς δύσης τῆς ἐπίγειας ζωῆς του. «Αὐτὸς γὰρ ἀληθῶς ἐν γῆ, θαυμασίαν διετέλεσε ζωὴν καὶ πολιτείαν».

Ἀπὸ τὰ βᾶθη τῶν αἰῶνων ζωντανός καὶ σήμερα ὁ θεοφόρος ἱεράρχης τοῦ Χριστοῦ δέχεται τίς δεήσεις μας καὶ πρεσβεύει στοργικά γιὰ ὄσους τόν ἐπικαλοῦνται: «Νοσημάτων ποικίλων καὶ χαλεπῶν θλίψεων ὥσπερ ἐλυτρώσω, θεόφρον, τοὺς προσιόντας σοί, οὕτως ἀπάλλαξον πάσης ἀνάγκης καὶ λύπης, ἅγιε Παρθένιε, τοὺς σὲ γεραίροντας».

Ἰγνηλάτης

Ζητήστε τὰ
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Μάνα, εσύ πού δέν ἔχεις διακοπές καί σχόλη, πού θυσιάζεσαι διαρκῶς μέσα στό σπίτι, χριστιανή μάνα, πού προπάντων νοιάζεσαι γιά τή χριστιανική ἀνατροφή καί προκοπή τῶν παιδιῶν σου, σήμερα, 2 Φεβρουαρίου -γιορτή τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου-, ἔχεις τήν τιμητική σου. Γιορτάζεις! Μιά ἀγκαλιά λουλούδια καί μύρια εὐχαριστῶ σοῦ ἀξίζουν.

Μά ιδιαίτερα ἀφιερῶνω τοῦτες τίς γραμμές σέ σένα, πολύπαθη εὐσεβῆ μάνα, πού πονᾷς καί λυγίζεις γιά τό ξεστράτισμα τοῦ παιδιοῦ σου. Σέ βλέπω σκυθρωπή, πονεμένη. Σέ πληγώνει κατάστηθα ἡ ἀδιαφορία του γιά τούς δικούς του, γιά τίς σπουδές του. Ἀναρωτιέσαι: Αὐτό τό παιδί, πού κάποτε νανούριζα καί τό 'παιρνα στήν ἀγκαλιά μου, εἶναι δικό μου; Ποῦ ξενοχτάει ἄραγε τά βράδια, ποιά εἶναι ἡ συντροφιά του, πότε καί πῶς θά γυρίσει στό σπίτι;

Δακρύβρεχτη μάνα, φιλῶ τά κουρασμένα σου χέρια καί σέ ικετεύω: Μήν παύσεις νά τά ὑψώνεις σέ προσευχή γιά τό παιδί σου πού σέ ποτίζει «φαρμάκι»! Μήν ἀποκάμνεις! Κράτα ζεστή ἐπικοινωνία μέ τή μεγάλη μάνα τοῦ κόσμου, τήν Παναγία μας. Πόσο θά σέ καταλάβει καί θά σπεύσει σέ ταχινή πρεσβεία πρὸς τόν Υἱό της!

Πάρε ἀκόμη κουράγιο καί δύναμη ἀ-

πό τόσες ἄλλες ἄγιες μάνες πού ἔζησαν πολύ πρὶν ἀπό σένα καί σήκωσαν ὑπομονετικά τόν σταυρό τους. Ὅσο μάθαιναν τίς παρεκτροπές τῶν παιδιῶν τους, ὅσο τά ἐβλεπαν σέ ποιά κατάντια εἶχαν φτάσει, τόσο ἔλειωναν στήν προσευχή. Τί ἐπίμονες ἰκεσίες ἔκαναν, τί δάκρυα καυτά ἔχυναν, γιά νά ξεφύγουν τά βλαστάρια τους

ἀπό τά δίχτυα τῆς πλανεύτρας ἀμαρτίας καί νά τά ἐλκύσει ἡ σταυρική Ἀγάπη! Κι ἦρθε κάποτε ἡ ποθητή στιγμή πού οἱ ἱερές τους ἐπιθυμίες πῆραν σάρκα καί ὀστά. Ἔφτασε ἡ ὥρα τῆς χάριτος γιά τά παιδιά τῶν δακρύων τους!

Μάνα, τοῦ 21ου αἰῶνα, μιμήσου τέτοιες εὐσεβεῖς μητέρες τῆς Ἐκκλησίας μας! Νά 'σαι σίγουρη πῶς τά δάκρυα μιᾶς προσευχόμενης μητέρας ποτέ δέν πᾶνε χαμένα. Ἔχουν δύναμη τεράστια, γιά νά μεταστρέψουν καί ν' ἀλλοιώσουν καί τά πύθια ἀτίθασα παιδιά.

Πολλές φορές, βέβαια, σκέφτεσαι πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐπιστρέψει τό παιδί σου πού ἔχει πέσει τόσο χαμηλά κι ἡ ἀμαρτία, ἡ πλάνη τό ἔχει νεκρώσει. Καλή μου μητέρα, μή χάνεις τήν ἐλπίδα σου στόν ἀναστημένο μας Κύριο. Ἐσύ ἄρπαξε τό μυστικό σου ὄπλο, τήν προσευχή, καί ἀνάμενε τούς θαυμαστούς καρπούς της. Ἀκουσέ με, τό πιστεύω καί σοῦ τό εὐχομαι: Θά πεῖ καί σέ σένα κάποια στιγμή ὁ νεκροῦς Ἰησοῦς: «μὴ κλαῖε» (Λκ 7,13). Κι ὕστερα θά στραφεῖ στό παιδί σου καί θά τό προστάξει: «νεανίσκε, σοὶ λέγω, ἐγέρθητι» (Λκ 7,14). Οἱ καρδιόβγαλτες, οἱ δακρύβρεχτες προσευχές σου, μητέρα, θά 'χουν κάνει τότε τό θαῦμα τους!

Μ.Γ.

Χέρια αγιασμένα!...

Τόσο τρυφερά τά θυμάμαι,
μάνα, τά χέρια σου,
ὅταν χάιδευες τό φλογισμένο
ἀπ' τόν πυρετό μέτωπό μου!

Τόν ἀσταθή βηματισμό μου
τά ἐπιδέξια τά χέρια σου
συνετά πάντα κατεύθυναν
στής ζωῆς τόν δύσκολο χορό.

Τόσο δυνατά καί τόσο ικανά
τά θυμάμαι τά χέρια σου,
ὅταν σίς ἀταξίες μου
ἀντίσταση κρατούσες σθεναρή!

Ἄετοῦ φτερά τά χέρια σου
μ' ἀνέβαζαν πολύ ψηλά,
ἀσφάλιζαν τό φόβο μου,
προστάτευαν τήν ἀνασφάλειά μου.

Τόσο ἀκούραστα θυμάμαι
ἦταν, μάνα, τά χέρια σου,
πού ἔπλεναν, σιδέρωναν,
ἔραβαν, μαγείρευαν γιά μένα...

Τί ὄμορφα πού μύριζαν
τά ταλαιπωρημένα χέρια σου,
ὅταν μ' ἀστέρια στόλιζες τά μαλλιά,
μέ ὄμορφα λουλούδια τήν καρδιά μου!

Μέ ὀδηγό τό χέρι σου, τό πρῶτο
ζωγράφισα γράμμα μου
καί τό πρῶτο ἄναψα ἀθῶο κερι
στής ἐκκλησιᾶς τό μανουάλι!

Τί εὐλαβικά, καλή μου μάνα,
πού ἦταν τά χέρια σου,
ὅταν στό στήθος σου τά σταύρωνες
μπροστά στό εἰκονοστάσι!

Τῆς ὑπομονῆς ἔστειβες τή σκληράδα
καί σάν ἅγιο πηλό τήν ψυχή μου
ἔπλαθαν τ' ἄξια χέρια σου,
σκεῦος νά γίνει «εἰς τιμήν»...

Φωτεινή Φωτιάδου-Κωνσταντίνου

8η ΔΙΔΑΧΗ: Ἡ πλεονεξία

**Β': Ἐλεγχος τῆς ἐκμετάλλευσης
τῶν πτωχῶν ἀπό τούς πλουσίους**

Στό πρῶτο μέρος τῆς διδαχῆς ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος ἀσκεῖ ἔλεγχο στους πλουσίους γιά τήν ἀλαζονική ἔπαρση τήν ὁποία καλλιεργεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη στά πλούτη τους καί γιά τό ὅτι τά ἀπολαμβάνουν ἐγωιστικά, ἀδιαφορώντας γιά τίς ἀνάγκες τῶν φτωχῶν. Προχωρώντας στό δεύτερο μέρος τῆς διδαχῆς, στρέφει τόν λόγο στους πλεονέκτες πλουσίους, πού προσκολλημένοι στά ὑλικά ἀγαθά ἔχουν συγκεντρώσει σ' αὐτά ὅλο τό ἐνδιαφέρον τους. Καταδεικνύει ὅτι εἶναι σκληροί καί ἔνοχοι, διότι καταδυναστεύουν, καταπιέζουν καί ἐκμεταλλεύονται τούς φτωχοῦς.

Προφητεύοντας τίς συμφορές πού περιμένουν τούς πλεονέκτες καί ἄρπαγες πλουσίους ὁ Ἀδελφόθεος τούς συνιστᾷ: «κλαύσατε ὀλολύζοντες» (Ἰα 5,1), κλάψτε μέ γοερές κραυγές γιά τά δεινά πού ἔρχονται καταπάνω σας, γιά τίς συμφορές πού σᾶς περιμένουν. Καί δέν ἐννοεῖ ὁ ἀπόστολος τίς συγκεκριμένες καταστροφές πού πρόκειται νά ἀντιμετωπίσουν οἱ πλούσιοι, π.χ. πολέμους, ἀποτυχίες στίς ἐπιχειρήσεις, καταστροφές στίς καλλιέργειες κτλ., ἀλλά γενικά τήν ἀνασφάλεια καί τήν ἀβεβαιότητα πού χαρακτηρίζει τόν ὑλικό πλοῦτο. Μπορεῖ μέσα σέ λίγο καιρό, σέ λίγες ὥρες νά χάσουν ὅλα τά πλούτη τους ἢ τήν ἴδια τή ζωή τους, ὅποτε θά τά στερηθοῦν ὅλα.

Μέ γλῶσσα σκληρή καί προφητική ὁ ἅγιος Ἰάκωβος λέει ὅτι οἱ σωροί τῶν σκοροφαγωμένων «ἱματίων», οἱ ἀποθήκες τῶν σαπισμένων τροφῶν καί τά γεμάτα θησαυροφυλάκια πού κρατοῦν θησαυρούς ἀναξιοποίητους θά εἶναι ὁ κυριότερος καί δριμύτερος κατήγορος τῶν πλουσίων καί μάρτυρας τῆς εὐθύνης τους γιά τή γυμνότητα καί τήν πείνα τῶν πτωχῶν. Ὡστόσο, σχολιάζει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, αὐτά τά πλούτη καί τά ἀγαθά πού τελικά ἀχρηστεύονται, ἂν οἱ ἰδιοκτῆτες τους τά ἔδιναν στους φτωχοῦς καί ἔκαναν φιλανθρωπία, θά εἶχαν αἰώνιο κέρδος. Τώρα θά γίνουν φωτιά πού θά τους κάψει!

Ἐμμεση εἶναι ἡ ἀδικία πού ἔκαναν οἱ πλούσιοι ἀφήνοντας ἀχρηστα καί ἀναξιοποίητα τά ἀγαθά τους νά σαπίζουν, ἐνώ οἱ φτωχοί συνάνθρωποί τους τά εἶχαν ἀνάγκη. Ἀλλά καί ἄμεσα ἀδίκησαν. Μάρτυρας τῆς ἀδικίας «ὁ ἀποστερημένος μισθός» (βλ. Ἰα 5,4) τῶν ἐργατῶν, οἱ ὁποῖ-

Καθολική Ἐπιστολή Ἰακώβου

καί ἡ ἀλαζονεία τοῦ πλούτου (4,13-5,6)

οἱ δούλεψαν στήν ὑπηρεσία τους χωρίς νά ἀμειφθοῦν. Σοφά λέει ὁ λαός μας: «Τόν δουλευτή σου πλήρωνε κι ἄλλο καλό μὴν κάνεις». Ἡ ἀδικία εἰς βάρος ἐκείνου πού κοπιᾶζει γιὰ χάρη σου εἶναι πολύ προκλητική στά μάτια τοῦ Θεοῦ ἀλλά καί στή συνείδηση τῶν ἀνθρώπων.

Ἀδύναμοι ἔναντι τῶν πλουσίων οἱ φτωχοὶ ἐργάτες πού ἀδικήθηκαν καί δέν πληρώθηκαν γιὰ τόν κόπο τους, δέν διεκδικοῦν τό δίκαιό τους, διότι δέν ἔχουν τέτοια δυνατότητα. Οἱ πλούσιοι κωφεύουν, ὄχι ὅμως καί ὁ Θεός. Ὁ μισθός τῶν θεριστῶν, τόν ὁποῖο κράτησαν οἱ πλούσιοι, καί ἡ κραυγή τῶν θεριστῶν πού ἀδικήθηκαν φθάνει στά αὐτιά τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Φυσικά ὁ Θεός ὡς ἄυλο ὄν δέν ἔχει αὐτιά. Ὅπως ὅμως ἕνας ἀνθρώπος, ὅταν δείχνει ἐνδιαφέρον γιὰ τό θέμα πού τοῦ ἀναφέρουμε, σκύβει καί πλησιάζει τό αὐτί του γιὰ νά μᾶς ἀκούσει καλά, ἔτσι ὁ Θεός στρέφει τήν προσοχή του γιὰ νά ἀκούσει τήν προσευχή καί τόν πόνο τῶν ἀνθρώπων σέ κάθε περίπτωση. Ὅταν μάλιστα τοῦ μιλοῦν οἱ ἀδικημένοι, οἱ πονεμένες κραυγές τους ἔχουν ἤδη μπεῖ στά αὐτιά τοῦ Θεοῦ, ἔχουν εἰσακουσθεῖ τά αἰτήματά τους.

Πρός τήν ἀδικαιολόγητη ἐπιθετικότητα καί ἀδικία τῶν πλουσίων ἀντιπαρβάλλει ὁ ἀπόστολος τήν ἔλλειψη κάθε ἄμυνας τοῦ φτωχοῦ, πού στήν προκειμένη περίπτωση εἶναι καί «δίκαιος», δηλαδή εὐσεβής, ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ· γι' αὐτό «οὐκ ἀντιτάσσεται», δέν ἀντιστέκεται στούς ἄσπλαχνους πλουσίους οὔτε προστρέχει σέ κάποια ἐξουσία γιὰ νά ζητήσει καί νά βρεῖ ἀπό ἐκεῖ τό δίκαιό του. Περιμένει νά τόν δικαιώσει ὁ ἴδιος ὁ Θεός.

Παρατηρώντας ὅλη τήν 8η διδαχή διαπιστώνουμε ὅτι ὁ ἀπόστολος προχω-

ρεῖ στή διδασκαλία του κλιμακωτά. Ἀπό τήν κρυφή καί ἀσύλληπτη κακία τῶν πλουσίων, πού δέν τήν κατακρίνει ὁ ἀνθρώπινος νόμος, ἀλλά τήν καταδικάζει ὁ νόμος τῆς ἐλευθερίας, φθάνει στίς ὀλοφάνερες ἀδικίες καί στούς φόνους. Κατηγορεῖ τούς πλουσίους γιὰ τέσσερα πράγματα:

1) Μποροῦν νά κάνουν τό καλό καί δέν τό κάνουν.

2) Μαζεύουν καί ἀποθηκεύουν ἀγαθά πού μένουν ἄχρηστα καί τά ὁποῖα στεροῦνται οἱ φτωχοί.

3) Ἀδικοῦν τούς φτωχοὺς καί κατακρατοῦν τόν μισθό τους.

4) Καταδικάζουν καί σκοτώνουν τούς φτωχοὺς πού μένουν ἀπροστάτευτοι.

Εἶναι φανερό ὅτι ἡ διδαχή τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου δέν καταδικάζει γενικά ὅλους τούς πλουσίους. Ὁ πλοῦτος ἀπό ὁμόνοια του εἶναι ἕνα μέγεθος οὐδέτερο. Ἡ διαχείρισή του τόν καθιστᾷ καλό ἢ κακό. Στά χέρια τοῦ ἀπίστου, τοῦ ἀλαζόνα καί ἐγωιστῆ γίνεται φωτιά πού θά τόν κάψει. Στά χέρια ὅμως ἐνός πιστοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά καταστεῖ μεγάλη εὐλογία, διότι ὁ πιστός θά τόν χρησιμοποιοῦν ὡς μέσο γιὰ ἀνώτερους πνευματικούς σκοπούς. Θά τόν διαθέσει γιὰ τήν ὠφέλεια τῶν συνανθρώπων του. Ἐτσι, ὅπως συνιστᾷ ὁ Κύριος, θά ἀποκτήσει «φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας» (Λκ 16,9), θά θησαυρίσει θησαυρούς οὐράνιους. Δίδοντας ὑλικά ἀγαθά θά κερδίσει τήν ἀφθαρτὴ αἰωνιότητα. Ὑπάρχουν ἄλλωστε τόσοι ἄγιοι τῆς πίστεώς μας πού ὑπῆρξαν πλούσιοι!

Ἰοβλίτας

Ἀποχαιρετώντας ἕνα ἀκόμη ἔτος

Τί τό ἰδιαίτερο παρουσίασε τό ἔτος 2015, πού ἤδη μᾶς ἀποχαιρέτησε; Οἱ ἀναλυτές θά παρουσιάσουν τά πλέον σημαντικά, κατά τήν ἐκτίμησή τους, συμβάντα, θά τονίσουν πῶς αὐτά θά ἐπηρεάσουν τίς μελλοντικές ἐξελίξεις, θά καθησυχάσουν τούς ὅποιους ἀνησυχοῦν βεβαιώνοντας ὅτι ὅλα βαίνουν καλῶς καί θά διανεῖμουν ἀδαπάνως ἐλπίδες καί αἰσιοδοξία.

Ἄς ἐξετάσουμε κάποια συμβάντα.

* Ἡ δράση τοῦ δολοφονικοῦ στρατοῦ τοῦ χαλιφάτου στή Μέση Ἀνατολή (ISIS) ἀσφαλῶς θά προβληθεῖ ὡς τό γεγονός τῆς χρονιάς. Ὅχι βέβαια ἐπειδή αὐτός ὁ στρατός τῶν φανατικῶν δολοφόνων εὐτέλισε στό ἔπακρον τήν ἀνθρώπινη ζωή, ἰσοπέδωσε οἰκισμούς καί κατέστρεψε μνημεῖα τῆς παγκόσμιας κληρονομιάς, ἀλλά ἐπειδή τελικά ἐστράφη καί κατά τῶν προνομιούχων πολιτῶν· ὄχι μόνο αἰχμαλωτίζοντας καί ἐκτελώντας κατά τελετουργικό τρόπο κάποιους ἀπό αὐτούς, ἀλλά θανατώνοντας ἄλλους μέ τρομοκρατικά κτυπήματα στόν μητροπολιτικό χῶρο τῶν πρώην ἀ-

ποικιοκρατικῶν χωρῶν, οἱ πολίτες τῶν ὁποίων εἶχαν τήν πλήρη διαβεβαίωση τῶν κρατούντων γιά τήν ἀσφάλειά τους.

Ἀσφαλῶς, καθῶς εἶναι ἀκόμη νωπές οἱ ἐντυπώσεις ἀπό τά γεγονότα τοῦ Παρισιοῦ, καθῶς ματαιώνονται ἐκδηλώσεις καί οἱ πολίτες τρέπονται σέ ἄτακτη φυγή, ἀπομακρυνόμενοι ἀπό τά σημεῖα στά ὁποῖα ἐκδηλώνεται βία, οἱ ἀναλυτές θά σχολιάσουν: «Ὅλα ἔχουν πλέον ἀλλάξει καί δέν θά εἶναι ὅπως πρῖν». Τό ἴδιο ἔλεγαν μετά τήν ἐπίθεση κατά τῶν διδύμων πύργων στή Νέα Ὑόρκη, γεγονός πού ἔδωσε ἀφορμή καί μάλιστα καί δικαίωμα(!) στίς ΗΠΑ νά ἐξαπολύσουν πολέμους γιά τήν πάταξη τῆς «τρομοκρατίας», προβάλλοντας ἐμμέσως πλήν σαφῶς τόν κάθε μουσουλμάνο ὡς ἐν δυνάμει τρομοκράτη! Καί ἐνῶ παραμένουν ἀναπάντητα ἐρωτήματα γύρω ἀπό τό συμβάν ἐκεῖνο, ἐπιχειρεῖται νά διατηρηθεῖ ἐπίκαιρο τό ἰδεολόγημα τῆς νεωτερικότητας καί στή συνέχεια τῆς νέας τάξης πραγμάτων, ὅτι δηλαδή ὅλες οἱ συγκρούσεις στό διάβα τῆς ἱστορίας εἶχαν χαρακτήρα θρησκευτικό! Κανείς

ἀναλυτής δέν θά σχολιάσει γιατί ὁ Ἄσαντ δέν ἀνετράπη ἐντός 24 ὥρῶν, ἀφοῦ οἱ πολίτες τῆς χώρας του ἦσαν κατά 70% σουνίτες. Κανείς δέν θά ἐπισημάνει ὅτι τόν στρατό τῶν δολοφόνων, ὑπό τήν ἐπήρεια ναρκωτικῶν οὐσιῶν, στηρίζουν ὀλόθερμα οἱ πλέον φιλοδυτικές σουνιτικές χώρες Σαουδική Ἀραβία, Κατάρ καί Τουρκία. Κανείς δέν θά ὑπομνήσει στούς γάλλους ἰθύνοντες ὅτι ἐκώφευαν, ὅταν λάμβαναν μηνύματα ἀπό χριστιανούς τῆς Συρίας, πού τούς ἐνημέρωναν ὅτι οἱ ἀντικαθεστωτικοί τούς σφάζουν. Καί ὄχι μόνο ἐκώφευαν, ἀλλά ἔκαναν καί τά «στραβά μάτια», ὅταν γάλλοι πολίτες ἔσπευδαν νά καταταγοῦν στόν στρατό τῶν δολοφόνων. Κανείς ἄλλωστε δέν ἔθεσε τό ἐρώτημα στούς «ὑπέρμαχους» τῶν ἐλευθεριῶν Ἀμερικανούς, γιατί οἱ χριστιανοί τοῦ Ἰράκ μειώθηκαν κατά ἕνα ἑκατομμύριο μετά τήν «ἀπελευθέρωσή» τους. Κανείς δέν θά ἐπισημάνει τόν θρῆνο τῶν ἄπληστων κερδοσκόπων γιά τήν καταστροφή ἀπό τούς Ρώσους μέ βομβαρδισμό τουλάχιστον 500 βυτίων, πού μετέφεραν τό ληστεμένο ἀπό τούς τζιχαντιστές τῆς Συρίας καί τοῦ Ἰράκ πετρέλαιο στήν Τουρκία καί ἀπό ἐκεῖ στίς ἀγορές τῆς Δύσης. Ἡ τελευταία ἐπωφελεῖται στό ἔπακρον ἀπό τήν πτώση τῆς τιμῆς τοῦ μαύρου χρυσοῦ (στή χώρα μας ἐλάχιστα τό ἀντιληφθήκαμε), καθώς πέραν τῶν ἐμφανῶν ὠφελημάτων ἀναμένει καί τό ἄλλο, τῆς οἰκονομικῆς κατάρπτωσης τῆς «μισητῆς» Ρωσίας, ἡ ὁποία δαπανᾷ γιά τούς βομβαρδισμούς, ἐγείρει τό μένος τῶν φανατικῶν μουσουλμάνων καί βλέπει τά ἔσοδά της ἀπό τήν πώληση ὑδρογονανθράκων νά μειώνον-

ται σοβαρά. Ἔτσι, οἱ πολλοί, στρεβλά ἐνημερωμένοι, θά ἔξακολουθοῦν νά πιστεύουν ὅτι οἱ ἀντιπαραθέσεις στόν πλανήτη εἶναι θρησκευτικῆς φύσεως. Ἡ νέα τάξη πραγμάτων θά ἐπιτείνει τήν προσπάθειά της γιά τήν ἐπικράτηση τῆς θρησκείας της, ἐνός συγκρητισμοῦ στά μέτρα τοῦ συστήματος. Καί οἱ ἄπληστοι πλουτοκράτες θά σωρεύουν τό χρῆμα στίς τράπεζές τους.

* Συναφές πρὸς τό ἀνωτέρω εἶναι καί τό θέμα τῶν προσφύγων. Οἱ κρατοῦντες σέ ἀγαστή συνεργασία πρὸς τά μέσα «ἐνημέρωσης» εἶχαν καλλιεργήσει στό ἔπακρο τό ἰδεολόγημα τῶν πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν. Ἔτσι προωθοῦσαν τόσο στά σχολεῖα, ὅσο καί στήν κοινωνία τό πνεῦμα τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης προσώπων διαφορετικῶν πολιτιστικῶν στοιχείων! Ποιοί; Αὐτοί, πού προκαλοῦν διαρκῶς συρράξεις γιά οἰκονομικά ὀφέλη καί οἱ ἄλλοι, πού μέ τό ἀζημίωτο παραπληροφοροῦν τήν κοινή γνώμη, τό ζαλισμένο κοπάδι. Αὐτοί πού ἀπομυζοῦν τούς πλουτοπαραγωγικούς πόρους τῶν φτωχῶν καί καταφρονεμένων, τούς θέλουν δίπλα τους, ὡς ἰσότιμους πολίτες, στίς μητροπολιτικές χῶρες! Καί ἔγιναν οἱ πρόσφυγες, καί κοντά σ' αὐτούς οἱ μετανάστες, ἑκατοντάδες χιλιάδες συμφοριασμένων, πού διακινδυνεύουν τή ζωή τους γιά νά ἐπιβιώσουν, ὅσοι τό καταφέρουν! Καί ἔπασαν οἱ μάσκες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί τῆς ἀνεκτικότητος ἔναντι τοῦ διαφορετικοῦ, πολύ σύντομα. Τά σύνορα ξαναέκλεισαν. Ἡ Τουρκία, κύριος διακινητής τῶν δυστυχούτων, μέ τό ἀζημίωτο, ἐπιβραβεύεται. Ἡ χώρα μας δέχεται ἀπό «ἐταίρους»

καί «συμμάχους» διαρκῶς ἐπικρίσεις γιά τήν ἀνεπάρκειά της. Καί ἐμεῖς, ὑπόδουλοι στούς ἰσχυροῦς τοῦ χρήματος, καί συνεπῶς τῆς ἐξουσίας, παραπαίουμε μὴ θέλοντας νά χάσουμε τήν ἀπόλαυση νά πλήττουν τήν ἐθνική μας ἀξιοπρέπεια (τί εἶναι αὐτό;), νά μᾶς ληστεύουν μέσῳ τῶν δανειακῶν μας «ὑποχρεώσεων» καί νά ἀπεργάζονται τή φτωχοποίηση μεγάλου πλήθους τῶν συμπολιτῶν μας.

Μέ τά συμβαίνοντα στή γειτονιά μας, πού διάθεση νά ἀσχοληθοῦμε μέ κάποια ἄλλα «ἀσήμαντα». Ἀσφαλῶς δέν μειώθηκαν οἱ θάνατοι παιδιῶν ἀπό πείνα καί ἐλαφρές ἀσθένειες, πού ξεπερνοῦν ἐτησίως τά δέκα ἑκατομμύρια. Ἀλλά ὁ ἄνθρωπος εἶναι οἰκονομικό «ἀγαθό» ἐν πλήρει ἐπαρκείᾳ γιά τόν δυτικό homo economicus. Μόνο στήν πατρίδα μας καταδικάζουμε σέ θάνατο πρὶν ἀπό τή γέννηση κατ' ἐλάχιστον 200.000 ὑπάρξεις ἢ, ἀλλιῶς, ἐξαρτήματα τοῦ σώματος τῆς κυοφορούσας μάνας. Τώρα γιά τούς ἄλλους, τό ἕνα δισεκατομμύριο περίπου πού δέν ἔχουν πρόσβαση στό πόσιμο νερό, ὅλα θά τακτοποιηθοῦν στό ἐγγύς μέλλον. Οἱ ἡγέτες ἔλαβαν πρόσφατα, στό Παρίσι πάλι, σημαντικές ἀποφάσεις!

Καί ἐμεῖς ἐμμένουμε στίς θέσεις πού ἐκφράζουν τά μέσα ἐνημέρωσης τῆς διαπλοκῆς καί προσδοκοῦμε ἀπό τό νέο ἔτος καλύτερες ἡμέρες. Ἔχουμε καί ἐμεῖς ἐπιτέλους εὐρεῖ τόν δρόμο τῆς κοινωνικῆς «ἀπελευθέρωσης», ὅπως ἔδειξε ὁ πρόσφατα ψηφισθεῖς νόμος, ὁ ἀντικείμενος πρὸς τόν νόμο τοῦ Θεοῦ. Γιατί νά μὴν αἰσιοδοξοῦμε ὅτι ὅλα θά πᾶνε καλά; Τό μέλλον εἶναι ἡ μόνη ὑπερβειαιότητα τῶν ἀνθρώπων χωρίς Θεό (Ἀλμπέρ Καμύ)!

Ἄπ. Παπαδημητρίου

ΔΩΡΕΕΣ

Γιά τό Περιοδικό
* Α.Ν. 200€.

Γιά τήν Κατασκήνωση
εἰς μὴνῆμν
Στεργίου Σάκκου καί
Παυσανίου Κουτλεμάνη

* Α.Π. 100€ * «ΑΡΠΑ»
Α.Ε. 200€ * Β.Γ. 50€ *
Βελενίδης Δημήτριος 50€
* Γ.Δ. 300€ * Κ.Β. 400€ *
Κ.Γ. 1.000€ * Κ.Δ. 400€ *
Κύκλος Μελέτης ἁγίας
Γραφῆς, εἰς μὴνῆμν Ἀ-
λεξάνδρας Μιχαηλίδου,
120€ * Κύκλος Μελέτης
ἁγίας Γραφῆς 100€ *
Μπούτσικος Ἀναστάσιος
200€ * Ν.Ε. 100€ * Ν.Σ.
500€ * Οἰκογένεια Μα-
στορίδη Νεκταρίου 210€
* Ὁμάδα «Φιλήμων» 200€
* Ραφτοπούλου Ἰωάννα,
εἰς μὴνῆμν Δήμητρας Ρα-
φτοπούλου, 50€ * Ρίζος
Σωτήριος & Ἀναστάσιος
100€ * Σ.Α. 40€ * Σ.Δ.
90€ * Τ.Χ. 50€ * Τ9 420€
* Τσοχαταρίδου Μαρία
50€ * Χ.Ε. 20€ * Χ.Η.
1.200€.

ΕΞΩΦΥΛΛΑ

Χειμῶνας στό Μέτσοβο

«*Ἡδυνδεῖν
Αὐτῷ
ἢ διαλογῆ
μου....*»

(Ψα 103.34)

Χτυπᾶ ἡ
καμπάνα ἀ-
γγάντια στό ξωκκλήσι καί μινᾶ
Ἑσπερινό. Καλεῖ ὁ ἦχος τῆς τῆν
κτίση ὄλη νά πλέξει μία «διαλο-
γῆ» στόν Πλάστη καί Πατέρα. Πιάνει ἡ ψυχῆ, ἡ λογική, τό θυ-
ματό τῆς προσευχῆς καί ἀφήνει
σάν θυμίαμα σέ Σένα ν' ἀνεβεῖ ἡ
εὐγνωμοσύνη, ἡ εὐχαριστία, ὁ πό-
νος, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀπαντοχί...

«Εὐλόγει, ἡ ψυχῆ μου, τὸν
Κύριον...».

Κεῖ κάπου στά αἰδέρια ἀπαντᾶ
ἡ κραυγῆ τῆς προσευχῆς τὸν ἦχο
τῆς καμπάνας καί παίρνει χρώμα
ὁ ἦχος τῆς κι ἀντιλαλεῖ εὐωδιά ἡ
λαλιά τῆς...

Καί καθὼς ἀγκαλιάζει ἡ ματιά
τῆν πλάση τριγύρω, ἀνοίγει μπρός
μου ἕνα ζωντανό ψαλτήρι. Κι ἐγώ
τότε σιωπῶ γιὰ νά ἀφουγκραστῶ
μία ψαλμωδία ἀλλιώςτικη, ἄλογη μὰ
τόσο θεϊκή.

Τῆν ὦρα τούτη, Πλάστη μου,
πού ἀπέδεσες τό φῶς, τό ἄνλο ἰ-
μάτιό σου, καί ντύθηκες τὰ χρώ-
ματα τοῦ ἀποσπερνοῦ, μέσα στό ἀ-
νάκτορό σου, τῆν ὦρα αὐτῆ συνά-
ζονται οἱ ἄγγελοι, οἱ λειτουργοί

σου, σάν ἄγιες φωτιές τριγύρω, κι ὁ κόσμος ὁ-
λάκερος γίνεται κήρυκας τῆς μεγαλοσύνης σου.
Κι ἐγώ στέκομαι σέ μία πλαγιά, σάν σέ φυσικό
στασίδι, καί βλέπω μπρός μου ἀνοιχτό, σάν ζων-
τανό ψαλτήρι, τῆν ἄλογη τῆν κτίση καί ἀκούω
ψαλμούς, ἀντίφωνα καί ἄφθογγα ἰδιόμελα.

Ἀνάκτορό σου ὄλη ἡ γῆ, Πατέρα δοξασμέ-
νε. Γῆ καί οὐρανός, ὕδατα καί στεριές στά θεῖα
δώματά σου, ὕμνοῦν τό μεγαλεῖο σου, σοφέ Δη-
μιουργέ, τῆν ὦρα αὐτῆ πού ὁ ἄνθρωπος τελειώ-
σε τῆ δουλειά του καί τὰ ζῶα ψάχνουν γιὰ κα-
ταφύγιο...

Καί γίνεται ὕμνος καί τρισάγιο τό θρόισμα
τῶν φύλλων καί τό κελάρυσμα τῶν ρυακιῶν εὐ-
λαλο δοξαστικό.

Κι ἀγγάντια στίς κορφές, πού στόλισες μὲ
αὐτές τῆ γῆ σου, ὁ ἥλιος ἀποτραβιέται γνωρίζ-
οντας τῆν πορεία του κι ἀγνή ἡ σελήνη παίρνει
δειλά τῆ θέση τῆς, ὅπως ἐσύ τῆν ἔταξες νά κά-
νει, χρωματίζοντας τὰ αἰδέρια μὲ χίλια χρώματα
καί βάφοντας τῆ θάλασσα μὲ χρυσαφένιες καί
ἀσημί νότες δοξολογίας. Σκαλοπάτια σου τὰ
σύννεφα καί οἱ ἀνέμοι τ' ἀέρινο ὄχημά σου.
Λαλιά σου οἱ φοβερές βροντές, τό θαῦμα ὀλό-
γυρα ἀντιλαλοῦν δάση καί δάμνοι καί πλαγιές...

Καί ἡ δική μου ἡ κραυγῆ ἕνας ψῆυρος μέ-
σα σ' αὐτῆ τῆ μεγαλειώδη συμφωνία τοῦ σύμ-
παντος κόσμου.

Μένω ἄναυδη μπρός σέ αὐτῆ τῆ μυσταγωγία
καί ἀφουγκράζομαι τῆν ἄγια τούτη ψαλμωδία,
σάν βλέπω μπρός μου νά βάφει ὁ ἀγέρας τὰ λιό-
φυλλα ἀσημί μὲ τῆ δοξολογική πνοή του, κι ἡ
θάλασσα ν' ἀναρριγεῖ -τόν ψῆυρό του νιώθον-
τας- καί μινᾶ κι αὐτῆ μὲ τῆ σειρά τῆς σέ ὄλη
τῆ γῆ πού 'χει στήν ἀγκαλιά τῆς, τῆ δόξα σου...

Τῆν ὦρα αὐτῆ τοῦ Ἑσπερινοῦ, τῆν ὦρα τῆς
συγγνώμης γιὰ τό χθές καί τῆς ὑπόσχεσης γιὰ
τό αὔριο, ὁ λογισμός μου κι ἡ κτίση γύρω μου,
ἄλογη κτίση καί κτίση λογική, ψάλλουν μπρός
στό νοητό ψαλτήρι, ἀκολουθώντας τὸν ψαλμωδό,
δοξολογίας ἀντίφωνα καί ὕμνους εὐχαριστίας...

«Ἡδυνδεῖν Αὐτῷ ἢ διαλογῆ ἡμῶν... ἀμὴν!»!

Δ. Καλογεράκη

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 7/2

«Ὡσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν, ἐκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν» (Μθ 25,14-15).

Μέ τὴν παραβολή τῶν τάλαντων ὁ Χριστός μᾶς παροτρύνει νά ἀναπτύξουμε ἱεραποστολική δραστηριότητα. Δέν εἶναι ἡ ὑπόθεση τοῦ εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑπόθεση μόνο τῶν ἀρχιερέων, τῶν ἱερέων, τῶν θεολόγων. Εἶναι ὑπόθεση ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ὑπάρχουν βέβαια ἐπίσκοποι, ἀρχιερεῖς καὶ διδάσκαλοι πού πῆραν πέντε τάλαντα καὶ τὰ κάνουν δέκα, ἄλλοι δύο καὶ τὰ κάνουν τέσσερα. Ὑπάρχουν καὶ ἀπλοϊκοὶ χριστιανοὶ πού πῆραν μόνον ἓνα. Τί θά κάνουν αὐτοί; Θά τό θάψουν; Ὁχι. Ἔχουν ὑποχρέωση νά διαδώσουν τὴν πίστη. Τό μεγάλο τάλαντο, τό πολυτιμότερο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχουμε εἶναι ἡ πίστη, τό εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ μας. Ὅταν ἡ πίστη μας διαφθείρεται μέ αἰρετικές διδασκαλίες, οἱ σκοτεινές δυνάμεις μᾶς περικυκλώνουν μέ ἐχθρότητα, ἡ κακία καὶ ἡ ἀνηθικότητα διεισδύουν μέσα μας καὶ ἡ ἀγάπη μας στὸν Χριστό ψυχραίνεται, τότε ἡ ἀληθινὴ εὐτυχία μας βάλλεται καὶ πρέπει ὅλοι νά ἀναπτύξουμε δραστηριότητα γιὰ τὴν πίστη μας.

Κυριακή 14/2

«καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξεληθοῦσα ἐκραύγαζεν αὐτῷ λέγουσα· ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ· ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται» (Μθ 15,22).

Ξεκάθαρα φαίνεται ἀπὸ τὴν περικοπή αὐτὴ ὅτι ὁ Χριστός μας ἤλθε στή γῆ νά σώσει ὄχι μόνο τοὺς Ἑβραίους ἀλλὰ καὶ τοὺς Χαναναίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρες κι ὅλο τὸν κόσμο. Ὅπως ὁ ἥλιος ἀγκαλιάζει ὅλα τὰ πλάσματα, ἔτσι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ, τό φῶς του, ἤλθε νά ἀγκαλιάσει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Θέλει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀπ' ὅλα τὰ κράτη, ἀπ' ὅλα τὰ ἔθνη, ἀπὸ ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, νά τοὺς κάνει μέλη στή βασιλεία του, ὥστε ὅλοι ἀγαπημένοι καὶ ἀδελφωμένοι νά μιλοῦν μία γλῶσσα, τὴ γλῶσσα τῆς ἀγάπης, νά ἔχουν ἓναν νόμο, τὸν νόμο τοῦ εὐαγγελίου, νά ἀγωνίζονται ὑψώνοντας μία σημαία, τὴ σημαία τοῦ σταυροῦ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νά ἀποτελοῦν μία οἰκογένεια μέ τὸν Θεὸ πατέρα.

Κυριακή 21/2, Τελώνου καί Φαρισαίου
«ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύ-
ξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης»
(Λκ 18,10).

Σήμερα ἀρχίζει μία περίοδος ξεχωριστή στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ περίοδος τοῦ Τριωδίου, πού μᾶς καλεῖ σέ πνευματικό ἀγώνα. Ἡ Ἐκκλησία ἐδῶ στή γῆ ὀνομάζεται στρατευομένη γιατί ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες καί παιδιά, ὅλοι, εἴμαστε ἐπιστρατευμένοι στή στρατιά τοῦ Κυρίου, στήν «καλὴν στρατείαν» (Α΄ Τι 1,18), ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ Παῦλος, γιά νά ἀγωνιζόμαστε ὅλοι τόν καλό ἀγώνα. Σ' αὐτόν τόν ἀγώνα θά ἀντιμετωπίσουμε μεγάλους ἐχθρούς. Πρῶτος ἐχθρός εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας. Δεύτερος εἶναι ὁ κόσμος μέσα στόν ὁποῖο ζοῦμε. Τρίτος ἐχθρός εἶναι ὁ σατανᾶς. Αὐτός εἶναι πού πυροδοτεῖ καί ἀναστατώνει τόν κόσμο, ἀνάβει καί φλογίζει τή σάρκα μας. Νά οἱ μεγάλοι ἐχθροί μας. Καί ποιά εἶναι τά ὄπλα μας; Πῶς μπορῶ νά σωθῶ ἀπό αὐτούς τούς ἐχθρούς; Νά ἀδειάσω τόν ἑαυτό μου μέ ἐξομολόγηση εἰλικρινῆ καί μέ ἀπόφαση νά φυλάξω τὴν καρδιά μου ἀνοιχτή καί καθαρῆ, ὥστε νά γεμίσει μέ τὴν εὐλογία καί τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά μπορέσω νά ἔχω κτῆμα καί ἀπόκτημα τὴ σωτηρία πού μοῦ δίνει ὁ Θεός.

Κυριακή 28/2, Ἀσώτου

«εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι! ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ ἔρῳ αὐτῷ· πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» (Λκ 15,17-18).

Πῶς ἀρχίζει ἡ ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου στό σπίτι τοῦ πατέρα; «Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν», ὅταν ἤλθε στόν ἑαυτό του. Τί σημαίνει αὐτό; Ὅτι ἡ ἀσωτία, ἡ ἀποστασία, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τὸν Θεό εἶναι μία μορφή τρέλας. Εἶναι σχιζοφρένεια. Γι' αὐτό λέγει «εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν». Εἶναι τρέλα, ἀδέλφια μου, ἡ ἀσωτία, ἡ ἁμαρτία. Εἶναι τρέλα νά πάει κανεὶς κόντρα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γιατί; Διότι τό ὕψιστο συμφέρον τοῦ ἀνθρώπου, ἡ πραγματικὴ του χαρά κι εὐτυχία εἶναι νά ἐκτελεῖ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν πηγαίνει κόντρα εἶναι σάν νά πίνει δηλητήριο μέ τὴ θέλησή του ἢ σάν νά πέφτει ἀπό τὴν ταρατσα ἢ σάν νά τρέχει μέσα στή φωτιά. Εἶναι τρέλα. Ἡ παραβολὴ μᾶς καλεῖ νά γνωρίσουμε καλά τὸν ἑαυτό μας, νά μετανοήσουμε, νά ἀνανεώσουμε τὴ μετάνοιά μας. Ἔτσι θά εὐφρανθοῦμε μαζί μέ τούς ἄλλους ἀδελφούς μας, θά χαροῦμε τὴν ἀγάπη καί τὴν εὐσπλαχνία τοῦ σπλαχνικοῦ μας Πατέρα.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Οί νέοι «βάρβαροι»

«Οί βάρβαροι δέν θά ξανάρθουν άπ' τά σύνορα. Τούς έκπαιδεύουν οί σοφοί μέ τηλεόραση. Κι οί όρδές τους άπ' τά παιδικά δωμάτια θά όρμήσουν».

Π. Α. Σινόπουλος

Τώρα πλέον έχουν εισβάλει από παντού. Τά σύνορα έπεσαν. Internet, Computers, Tablets, Smartphones είναι οί νέοι παγκόσμιοι κατακτητές!

Σύμφωνα μέ μελέτη-έκθεση του Ίδρυματος Kaiser Family τά παιδιά ηλικίας 8 έως 10 έτών στίς **Ήνωμένες Πολιτείες** δαπανούν όχτώ ώρες τήν ήμέρα μπροστά στην όθόνη, ένώ τά μεγαλύτερα, οί έφηβοι, ξοδεύουν κατά μέσον όρο δώδεκα ώρες. Ή τηλεόραση κρατά τά σκηπτρα, αλλά και οί υπολογιστές, τά tablets και τά smartphones κερδίζουν συνεχώς έδαφος.

Μία νέα επιδημία άπειλεί τή νεότητα μέ άνυπολόγιστες συνέπειες: ό έθισμός του διαδικτύου, «ήλεκτρονική ήρωίνη» τόν

ονομάζουν άλλοι. Έξελίσσεται δυστυχώς σέ μία παγκόσμια μάστιγα για τά παιδιά και τούς νέους. Παρά τό γεγονός ότι ό έθισμός στό διαδίκτυο, μέχρι στιγμής στίς Η.Π.Α. δέν άναγνωρίζεται ως ψυχική άσθένεια, ώστόσο μεταξύ τών γιατρών και τών άξιωματούχων υγείας ύπάρχει μία αυξανόμενη άνησυχία, γι' αυτό κι έκφράζουν τήν άνάγκη θεραπείας σέ κέντρα άπεξάρτησης. Άντιμετωπίζουν τό φαινόμενο ως κάτι πιό περίπλοκο άπ' ό,τι ένα άπλό κοινωνικό πρόβλημα. Στίς χώρες όμως τής Άπω Άνατολής -Κίνα, Νότια Κορέα, Ίαπωνία- άντιμετωπίζεται ήδη ως άσθένεια.

Ή **Νότια Κορέα** έχει τό ύψηλότερο ποσοστό έθισμού στό διαδίκτυο σέ όλο τόν κόσμο· τό ένα στα δέκα παιδιά είναι έθισμένο στό διαδίκτυο. Δύο έκατομμύρια τοξικομανείς του διαδικτύου προσφεύγουν σέ κέντρα μέ 12ήμερα προγράμματα άποτοξίνωσης.

Στήν **Ίαπωνία** 518.000 έφηβοι ηλικίας

12 έως 18 ετών είναι εξαρτημένοι από το διαδίκτυο, με συνεχώς αυξανόμενο τόν αριθμό. Στά κέντρα αποτοξίνωσης γίνεται μεγάλη προσπάθεια απεξάρτησης. Άξιωματοῦχος τοῦ Ὑπουργείου δηλώνει: «Θέλουμε τά παιδιά αὐτά νά τά βγάλουμε ἀπ' τόν εἰκονικό κόσμο καί νά τά ἐνθαρρύνουμε νά ἔχουν πραγματική κοινωνία μέ ἄλλα παιδιά καί ἐνήλικες».

Στήν **Kiva** τό 2013 ὑπολογίζονταν 24.000.000 οἱ νέοι οἱ ὁποῖοι ἦταν ἐξαρτημένοι ἀπό τό διαδίκτυο καί ὑπῆρχαν 300 κέντρα ἀπεξάρτησης στά ὁποῖα ἐφαρμόζονταν πολύ σκληρές μέθοδοι.

Ἀλλά καί στήν **Ἑλλάδα** τά πράγματα δέν εἶναι αἰσιόδοξα. Ἀπό ἔρευνα τοῦ Ἑρευνητικοῦ Πανεπιστημιακοῦ Ἰνστιτούτου, Ψυχικῆς Ὑγείας, πού διεξήχθη τό 2014 ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Παγκόσμιου Ὄργανισμοῦ Ὑγείας, σέ πανελλήνιο ἀντιπροσωπευτικό δείγμα 4.141 ἐφήβων προκύπτει ὅτι οἱ μισοί ἔφηβοι στήν Ἑλλάδα, ἡλικίας ἀπό 11 ἔως 15 ἐτῶν (τό 54,5%) περνοῦν κατά μέσον ὄρο τουλάχιστον πέντε ὥρες τήν ἡμέρα μπροστά σέ κάποια ἠλεκτρονική συσκευή μέ ὀθόνη (τηλεόραση, ὑπολογιστή, κινητό τηλέφωνο).

Συμπτώματα ἐξάρτησης ἀπό τό διαδίκτυο ἐμφανίζει ἓνας στους ἑπτὰ μαθητές ἡλικίας 15 ἐτῶν (14,1%), σχεδόν τό ἴδιο ποσοστό στά ἀγόρια (13,9%) ὅσο καί στά κορίτσια (14,4%). Ἐνα στά ὀκτώ ἀγόρια βρίσκεται σέ κίνδυνο προβληματικῆς σχέσης καί μέ τόν ἠλεκτρονικό τζόγο, ἐνῶ τό 4,2% ἔχει ἤδη προβληματική ἐνασχόληση (ἐφημ. «Ἡ Καθημερινή», 3/4/2015).

Δυστυχῶς ἡ πλειονότητα τῶν γονιῶν δέν συνειδητοποιεῖ τούς κινδύνους πού διατρέχουν τά παιδιά τους, ὅταν ἐκτίθενται ἄκριτα στήν ὀθόνη ἀλλά καί στή σύγχρονη τεχνολογία ἐν γένει.

Ἡ Ἀμερικανική Παιδιατρική Ἀκαδημία τονίζει ὅτι τά παιδιά πρὶν ἀπό τήν ἡλικία τῶν δύο ἐτῶν δέν θά πρέπει νά ἐκτίθενται σέ ὁποιοδήποτε μέσο ἠλεκτρονικῆς

ἐνημέρωσης: «Ὁ ἐγκέφαλος ἑνός παιδιοῦ ἀναπτύσσεται μέ ταχεῖς ρυθμούς κατὰ τή διάρκεια τῶν πρώτων ἐτῶν καί τά μικρά παιδιά μαθαίνουν καλύτερα μέσα ἀπό τήν ἀλληλεπίδραση μεταξύ τῶν ἀνθρώπων καί ὄχι ἀπό τίς ὀθόνες». Τά μεγαλύτερα παιδιά καί οἱ ἔφηβοι θά πρέπει νά περιορίσουν στό ἐλάχιστο τόν χρόνο ψυχαγωγίας μπροστά στήν ὀθόνη -μία, τό πολύ δύο, ὥρες τήν ἡμέρα- ἐπιλέγοντας ὑψηλῆς ποιότητας πρόγραμμα. Τόν ἐλεύθερο χρόνο πού διαθέτουν εἶναι καλό νά παίζουν σέ ἐξωτερικούς χώρους καί νά «χρησιμοποιοῦν τή φαντασία τους στό ἐλεύθερο παιχνίδι», συστήνει ἡ Ἀκαδημία.

Σέ πολλά δημοφιλή βιντεοπαιχνίδια ὑπάρχει βία. Αὐτή δημιουργεῖ «ἀνοσία» στό παιδί μέ ἀποτέλεσμα νά ἐνεργεῖ βίαια καί εἶναι πιθανό νά δείχνει μειωμένη κατανόηση καί ἐνσυναίσθηση, δηλώνει ὁ παιδίατρος Δημήτρης Χριστάκης, καθηγητής τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου Ἑρευνῶν τοῦ Σιάτλ.

Χαρακτηριστική εἶναι ἡ ἀπάντηση παιδιοῦ γιά τά ἀγαπημένα του βιντεοπαιχνίδια: «Τά ἀγαπῶ, γιατί ὑπάρχουν ζόμπι σ' αὐτά καί τά σκοτώνεις μέ ὄπλα καί ἐπειδὴ ὑπάρχει βία... μοῦ ἀρέσει τό αἷμα καί ἡ βία».

Οἱ ἔφηβοι πού περνοῦν πολύ χρόνο παίζοντας βίαια βιντεοπαιχνίδια ἢ παρακολουθοῦν ταινίες στόν ὑπολογιστή ἢ στήν τηλεόραση μέ βιαιότητες εἶναι πιό ἐπιθετικοί στή συμπεριφορά τους ἀπέναντι στους γονεῖς καί στους δασκάλους τους, ἀλλά καί ἐριστικοί μέ τίς παρέες καί τούς φίλους τους.

Στά δύσκολα πέτρινα χρόνια τῆς ἐφηβείας ἔχουν ὡς μόνο συμβουλάτορα τό διαδίκτυο, μέ ὅλες τίς ἀρνητικές ἐπιπτώσεις πού αὐτό συνεπάγεται. Ἡ διεθνῶς ἀναγνωρισμένη κλινική ψυχολόγος Δρ. Catherine Steiner-Adair διαπιστώνει ὅτι τό μέσο Ἀμερικανικά βλέπει πορνό ἀπό

τήν ηλικία τῶν 11 ἐτῶν. Φοβοῦμαι πῶς δέν ἀπέχει πολύ ἀπό τήν ηλικία αὐτή καί τό μέσο Ἑλληνόπουλο!

«Ἡ εἰκονική πραγματικότητα», τονίζει ἡ ἐπιστημονική συγγραφέας Jane Brody, «δέν εἶναι πραγματικότητα. Τά παιδιά πού δέν κατανοοῦν τήν πραγματική ζωή τῶν κοινωνικῶν ἀλληλεπιδράσεων ἔχουν πρόβλημα ἀνάπτυξης τῆς κοινωνικῆς καί συναισθηματικῆς νοημοσύνης».

Δέν μποροῦν ὁμως νά ἀγνοηθοῦν καί οἱ φυσικές συνέπειες στή σωματική ὑγεία καί εὐεξία τῶν παιδιῶν. Τά παιδιά μπορεῖ νά παρουσιάσουν πόνους στά δάχτυλα καί στούς καρπούς, στένωση τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τῶν ὀφθαλμῶν τους -οἱ μακροχρόνιες συνέπειές τους μᾶς εἶναι ἄγνωστες- πόνος στόν αὐχένα καί στήν πλάτη ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πολύωρης ἐνασχόλησής τους μέ τήν τηλεόραση, τόν ὑπολογιστή, τό tablet ἢ τό smartphone.

Εἶναι τόσες πολλές οἱ ἀρνητικές ἐπιπτώσεις ἀπό τήν ὑπερβολική χρήση κάθε εἶδους ὀθόνης γιά τά παιδιά καί τούς ἐφήβους, πού οἱ γονεῖς, οἱ δάσκαλοι, ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Πολιτεία δέν πρέπει νά ἐφησυχάζουν.

Ἀθανάσιος Ἀστ. Γκάτζιος

Α Τ Τ Α Λ Ε Ι Α

μία ἀπό τίς νέες πατρίδες τοῦ Ἀβραάμ

Λένε πῶς ὁ βασιλιάς τῆς Περγάμου Ἄτταλος Β' εἶχε ἓνα ὄραμα: νά χαράξει τό ἀποτύπωμά του στήν ἱστορία ἰδρύοντας μία πόλη πού νά μοιάζει μέ ἐπίγειο παράδεισο. Καί πράγματι, τό σημεῖο τῆς Πισιδίας πού διάλεξε γιά νά χτίσει τήν πόλη μέ τ' ὄνομά του, ὅπου ἐντυπωσιακοί καταρράκτες ἐνώνουν τίς χιονισμένες βουνοκορφές τοῦ Ταύρου μέ τά γαλανά νερά τῆς Μεσογείου, παραμένει καί σήμερα ἕνας τόπος ὀνειρικός, πού ἔλκει ἀμέτρητους ἐπισκέπτες.

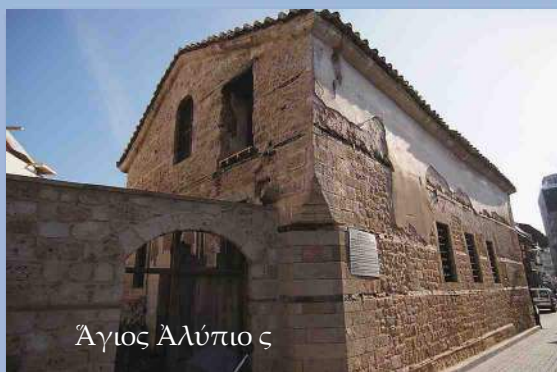
Ἀνάμεσα στά ἑκατομμύρια περαστικῶν πού ἐρχονται γιά νά θαυμάσουν τόν ἐπίγειο παράδεισο τοῦ Ἄτταλου, ὑπάρχουν κι ἐκεῖνοι πού δέν σταμάτησαν ν' ἀποζητοῦν τόν ἄλλο, τόν ἐπουράνιο. Ὅμως ἀπ' τούς πολλούς ὀρθόδοξους ναούς πού κάποτε κοσμοῦσαν τήν πόλη, ἄλλοι ἐγιναν τζαμιά ἢ μουσεῖα, ἄλλοι κατεδαφίστηκαν καί κάποιοι ξέμειναν νά ἐρημώνουν λαβωμένοι.

Σέ τέτοιο λαβωμένο ἀπομεινάρι μετατράπηκε κι ὁ Ἅγιος Ἀλύπιος, ὅταν ἀποχαιρέτησε τούς ρωμιούς κατοίκους τῆς Ἀττάλειας. Αὐτός ὁ μικρός ναῖσκος, πού μέχρι τό 1922 λειτουργοῦσε ὡς ἰδιωτικός ναός, ἀνακαινισμένος μέ τήν ἀγρυπνη φροντίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐδῶ καί λίγα χρόνια ξανάνοιξε τίς πύλες του γιά νά προσφέρει παραμυθία στούς 30.000 ρωσόφωνους ὀρθόδοξους, πού τά τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ. Μακριά ἀπ' τούς θορυβώδεις καταρράκτες, χαμένος ἀνάμεσα στά χαλάσματα τοῦ παλιοῦ ἐρειπωμένου ρωμαϊκοῦ μαχαλᾶ, ὁ Ἅγιος Ἀλύπιος ὀρθώθηκε πάλι. Κλεισμένος μέσα στά τείχη τῆς ἀρχαίας πόλης, κρατάει πιά τή θύρα ἀνοιχτή γιά ὅποιον θελήσει νά διαβεῖ αὐτό τό κατώφλι καί ν' ἀκουμπήσει ἐκεῖ κάθε του λύπη.

Περαστική, εἶχα τήν τύχη νά λειτουργηθῶ στόν Ἅγιο Ἀλύπιο ἀπό τά χέρια ἑνός -περαστικοῦ κι αὐτοῦ- σεβάσμιου ἱερέα. Ἐκεῖνη ἡ θεία Λειτουργία, χωρίς Μηναῖο στά Ἑλληνικά -μᾶλλον κλειδωμένο σέ κάποιον ντουλάπι, ἀφοῦ ἡ

Άγιος Αλύπιος

Άγιος Αλύπιος

Λειτουργία γίνεται στά Ρωσικά συνήθως- μέ τυπικό νά ανακαλείται από μνήμης, μέ ύμνους του Όρθρου νά αντικαθίστανται από ανάγνωση ψαλμών, θύμιζε περισσότερο τήν αρχαία Λειτουργία του Αγίου τής ημέρας -του Εὐαγγελιστή Ματθαίου- κι άβίαστα σέ μετέφερε σέ χρόνους κι εποχές όπου ή πίστη μετριόταν μέ τό μέγεθος τής διάθεσης για θυσία.

Ίσως τό ίδιο αισθανθείς και σύ, άν τύχει νά περάσεις κάτω απ' τό υπέρθυρο του Αγίου Αλυπίου, μέ τήν κτητορική έπιγραφή χαραγμένη στά Έλληνικά και στα Καραμανλίδικα. Οί γυμνοί τοίχοι του λιτου ναού ίσως και στα δικά σου αυτιά ακουστούν σαν ράπισμα στο πρόσωπο κάθε Έλληνα, αναθρεμμένου μέ τό ουράνιο Μάννα των άγιων μυστηρίων μέσα σέ όλόγραφους περικαλλείς ναούς, όπου ακόμα αντηχεί απρόσκοπτα ό πλοϋτος τής βυζαντινής ύμνολογίας. Κάθε Έλληνα, πού άδιαφορεί -όταν δέν δυσφορεί- στο κάλεσμα τής καμπάνας. Έτοϋτος όμως ό αστόλιστος ναός, αυτό τό μυστικό στολίδι, χωρίς καμπάνα και χωρίς καμπαναριό, μεταγίζει τήν κατάλυση τής χρονικής διάστασης, τήν αιώνια περιχώρηση τής μάνας Έκκλησίας, πού σαν τήν κλώσσα θερμαίνει στις φτερουγες της τους όποιους πιστούς κάθε

εποχής, κάθε φυλής και κάθε γλώσσας.

Κάποιους από αυτούς ίσως τους συναντήσεις καθώς μπαίνουνε δειλά, άλλοι για νά προσκυνήσουν μέ συγκίνηση κι άλλοι για νά αναζητήσουν οδό άληθείας στην πίστη πού μέχρι πρόσφατα τους ήταν απαγορευμένη. Έκει στην Αττάλεια υπάρχουν πολλοί πού δέν άρκοϋνται στον επίγειο παράδεισο των οφθαλμών και γίνονται απρόσμενα τά νέα τέκνα του Αβραάμ.

Άς πέσουμε στα γόνατα, αδέλφια μου, άς δοξάσουμε τον Κύριο πού ξέρει κι απ' τίς πέτρες νά δίνει βλαστάρια στον Αβραάμ, νά τ' ανασταίνει απ' τά ξερά κόκκαλα πού είδε ό Ιεζεκιήλ!

Άς πέσουμε στα γόνατα, αδέλφια μου, άς κλάψουμε πικρά, γιατί σ' αυτή τή νέα οικογένεια του Αβραάμ, οί σύγχρονοι άδιάφοροι Έλληνες κινδυνεύουν νά μείνουν χωρίς μερτικό, άγκυλωμένοι σέ μία στείρα ανάμνηση τής παρελθούσης δόξης. Άς θρηνήσουμε, λοιπόν, όσο είναι καιρός, διεκδικώντας μέ συντριβή τό μερτικό τής ειλικρινούς μετάνοιας.

Μαρτινιανή

Όταν η επιστήμη συναντά τον Δημιουργό

Έρυθρά Θάλασσα

Σ' αυτό τό άρθρο θά επισκεφθούμε τήν όνομαστή Έρυθρά Θάλασσα, πού είναι σέ όλους μας γνωστή κατά κύριο λόγο από τό περιστατικό τής διάβασης των Ίσραηλιτών. Η θάλασσα όφείλει τό όνομά της « Έρυθρά» σέ πλήθος μικρών ζωοφύτων πού έπιπλέουν σέ μεγάλη έκταση τής έπιφάνειάς της από άρχαιότατων χρόνων, δίνοντάς της χρώμα έρυθροπό. Πάντως, τήν έποχή τής « Έξόδου» από τήν Αίγυπτο ή Έρυθρά όνομαζόταν και Θάλασσα των Καλαμιών. Ήταν πολύ ρηχή τότε, ήταν λίμνη.

Άν παρατηρήσουμε τόν χάρτη, διαπιστώνουμε πώς ή Έρυθρά Θάλασσα είναι ένας στενός θαλάσσιος βραχίονας του Ίνδικου ώκεανού μεταξύ βορειοανατολικής Άφρικής και νοτιοδυτικής Ασίας. Ο κόλπος του Άντεν τή συνδέει μέ τόν Ίνδικό ώκεανό, ενώ ή διώρυγα του Σουέζ τήν ένώνει μέ τή Μεσόγειο. Ο μικρός βραχίονας στό βόρειο άκρο τής θάλασσας δημιουργεί τόν κόλπο τής Άκαμπα, ό όποιος άγκαλιάζει μαζί μέ

τόν κόλπο του Σουέζ τή χερσόνησο του θεοβάδιστου όρους Σινά. Η Έρυθρά Θάλασσα έχει μήκος 1.900 χιλιόμετρα, μέγιστο πλάτος 300 χιλιόμετρα και έκταση 450.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Κατά κύριο λόγο οι άκτές της είναι χαμηλές και άμμώδεις. Ο βυθός της κοντά στις άκτές είναι απότομος και άκανόνιστος.

Άς έρθουμε τώρα στό βιβλικό κείμενο τής Έξόδου και συγκεκριμένα στα κεφάλαια 13-14. Μετά τίς δέκα πληγές του Φαραώ, οι Έβραίοι ξεκινούν τήν πορεία τους για τή γή τής Έπαγγελίας. Ξαφνικά βρίσκονται μπροστά σέ ένα φοβερό άδιέξοδο. Διαπιστώνουν ότι οι Αιγύπτιοι τούς καταδιώκουν, ενώ μπροστά τους άπλώνεται ή Έρυθρά Θάλασσα. Ο λαός παραλύει. Αρχίζουν νά παραπονιούνται στόν Μωυσή. Μεγάλος φόβος τούς κυριεύει καθώς αισθάνονται τήν άπειλή του αιγυπτιακού στρατού νά πλησιάζει. Σ' αυτή τήν κρίσιμη στιγμή ό Θεός περνάει τόν λαό Του μέ

θαυματουργικό τρόπο μέσα από την Έρυθρά Θάλασσα. Ο Μωσής απλώνει τό χέρι του πάνω στη θάλασσα, και ο Κύριος, μ' έναν ισχυρότατο άνεμο, κάνει τά νερά νά χωριστούν στά δύο· έτσι οι Ίσραηλίτες περνούν στην άπέναντι άκτῆ. Οι Αιγύπτιοι, πού τούς καταδιώκουν μέ άμαξες, προχωρούν μέ δυσκολία, άφου οι τροχοί τους κολλούν. Ο Μωσής απλώνει και πάλι τό χέρι του πάνω από τή θάλασσα και αυτή ξαναγυρίζει στη θέση της, μέ έντολή του Θεού. Τά νερά σκεπάζουν όλο τόν στρατό του Φαραώ, χωρίς νά γλυτώσει κανείς. Μετά τό πέρασμά τους οι Ίσραηλίτες κατασκήνωσαν ανατολικά τῆς θάλασσας, στην ἔρημο του Σινά.

Ἡ διάνοιξη τῆς Ἐρυθρᾶς Θάλασσας, γιά νά περάσει ένας όλόκληρος λαός, αλλά και ο καταποντισμός τῶν αἰγυπτιῶν ἰππέων πού ἐπιχείρησαν νά περάσουν από πίσω τους ἀκούγεται ὄντως ὡς κάτι τό ἀπίστευτο, σχεδόν μυθώδες. Ἡ ἀνθρώπινη λογική δυσκολεύεται νά ἀποδεχθεῖ συμβάντα πού ὑπερβαίνουν τούς νόμους τῆς φύσης. Κι ὅμως, ἀνασκαφές πού ἔγιναν στόν βυθό τῆς θάλασσας ἀνέσυραν εὐρήματα καταπληκτικά.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 2003, μετά από δύο ταξίδια κατάδυσης, ὁ μηχανικός ἀνυψωτικῶν ὀχημάτων Peter Elmer ἐντοπίζει ὑπολείμματα τροχῶν και ἐνθουσιασμένος δηλώνει πῶς ἀνήκουν στά αἰγυπτιακά ἄρματα. Ἀνάλογες ἔρευνες εἶχαν γίνει και παλαιότερα από τόν ἐρασιτέχνη ἀρχαιολόγο Ron Wyatt σέ συνεργασία μέ τόν ἐξερευνητή Jonathan Gray. Ὁ διευθυντής ἀρχαιοτήτων στό Κάιρο, Nassif

Mohammed Hassan, ἐξέτασε ἕνα από τά εὐρήματα, τόν ὀκτάκτινο τροχό, και δήλωσε ὅτι ἀνήκει στη 18η δυναστεία τῆς Αἰγύπτου, ἡ ὁποία βασιλεύσε γύρω στά 1400 π.Χ. Οἱ συγκεκριμένοι τροχοί χρησιμοποιήθηκαν μόνο από αυτή τή δυναστεία. Τό εὐρημα, ἐπομένως, συμπίπτει χρονικά μέ τή διάβαση τῆς βιβλικῆς διήγησης. Τουλάχιστον τό ἕνα από τά εὐρήματα εἶναι ἐπιβεβαιωμένο από τίς ἀρχαιολογικές ἀρχές ὅτι χρονολογεῖται στόν καιρό τῆς Ἐξόδου, ἐνώ γιά τά ὑπολοιπα ὑπάρχει ἀκόμη ἀρκετή πολεμική από ὅσους ἀμφισβητοῦν τήν ἱστορικότητα τῆς Βίβλου. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀνά τούς αἰῶνες προκαλεῖ δράση και ἀντίδραση. Πάντα θά ὑπάρχουν οἱ λογικοκρατούμενοι ὀρθολογιστές πού θά ἀπορρίπτουν τά ἀδύνατα, αλλά ποτέ δέν θά ἐκλείψει και τό ἐκλεκτό λείμμα τῶν πιστῶν πού χρησιμοποιεῖ και τή λογική ἀξιοποιώντας δίπλα στη θεία ἀποκάλυψη και τά ἐπιστημονικά τεκμήρια. «Ὁ ἔχων ὀφθαλμούς τοῦ βλέπει βλέπω...».

*Ἀνανίας Τσιραμπίδης,
ὀμ. Καθηγητής Γεωλογίας Α.Π.Θ.*

Φοιτητική (ίστο)σελίδ@

Ὁ Θεός στό Παρίσι

«Συνειδητοποιοῦμε καλύτερα τήν ἀξία πού ἔχει κάτι, ὅταν πιά πάψει αὐτό τό κάτι νά εἶναι γιά μᾶς μία δεδομένη καθημερινότητα». Αὐτή ἡ σκέψη μέ συνέχει τά τελευταῖα χρόνια καί γίνεται ὅλο καί πιο ἔντονη μέρα μέ τή μέρα ἀπό τότε πού γιά λόγους σπουδῶν -πᾶνε κάποια χρόνια τώρα- ἔφυγα ἀπό τήν Ἑλλάδα καί ζῶ στή Γαλλία, καί πιο συγκεκριμένα στό Παρίσι.

Φοιτήτρια εἶχα διαβάσει ἕνα μυθιστόρημα μέ τίτλο «Ὁ Θεός στό Παρίσι». Δέν θυμᾶμαι πλέον ἀκριβῶς τήν ὑπόθεση. Ὁ τίτλος ὅμως ἔρχεται καί ἐπανερχεται συνοδευόμενος κάθε μέρα καί μέ περισσότερα ἐρωτηματικά. Ὁ Θεός στό Παρίσι;;;

Θυμᾶμαι ἀκόμη τήν πρώτη ἀπάντηση πού μοῦ δόθηκε σέ αὐτό τό ἐρώτημα. Ἦρθε ἀπό μία νοσηλεύτρια στό πρῶτο νοσοκομεῖο πού δούλεψα, ὅταν ἔπесе ἡ ματιά της στόν σταυρό πού φοροῦσα: «Νά τό βγάλεις ἀμέσως αὐτό, δέν ξέρεις πού ἔχεις ἔρθει; Ἡ Γαλλία εἶναι λαϊκό κράτος καί ἀπαγορεύεται νά φορᾶς θρησκευτικά σύμβολα σέ δημόσιους χώρους!!!».

Ἡ δεύτερη ἀπάντηση ἦρθε περίπου ἕνα χρόνο ἀργότερα σ' ἕνα μεσημεριανό τραπέζι μέρα νηστείας. Ὅλοι ἐνδιαφέρθηκαν νά μάθουν «τί ἀκριβῶς πιστεύω»

καί μετά βιάστηκαν νά μέ διαφωτίσουν γιά τήν ὑποκρισία καί τά ἐγκλήματα τοῦ καθολικισμοῦ στή γαλλική ἱστορία- καί πώς «Ὁχι, ἕνας τέτοιος "ὀπισθοδρομικός" Θεός δέν ἔχει, εὐτυχῶς», ὅπως περήφανα τόνισαν, «θέση στή σύγχρονη Γαλλία».

Ἡ τρίτη ἀπάντηση ἦρθε τήν τρίτη μου χρονιά ἐδῶ ἀπό μία συνάδελφο Γαλλίδα. Σέ μία συζήτηση τῆς εἶπα ὅτι εἶμαι Χριστιανή Ὁρθόδοξη καί «praticquant», λέξη πού χρησιμοποιοῦν οἱ Γάλλοι γιά νά δηλώσουν κάποιον πού πιστεύει καί ἐξασκεῖ τά πιστεύω του -λέξη διαφορετική ἀπό τό «croyant»=πιστός. Ἐκπληκτη δήλωσε: «Νόμιζα πώς πιστούς πού ζοῦν σύμφωνα μέ τήν πίστη τους ἔχει μόνο ὁ Ἄλλάχ. Δέν εἶχα ἀκούσει τίποτα γιά τόν Χριστό!...».

Ἐξόριστος ὁ Θεός ἀπό τό Παρίσι λοιπόν... Ἀπό τό «λαϊκό» γαλλικό κράτος...

Ἐξόριστος ἀλλά ὄχι ἀπὸν... «Τῷ ἀγνώστῳ θεῷ»...

Δεκέμβρης 2015, τέταρτος χρόνος στή Γαλλία. Ἐδῶ καί καιρό εἶχα ἀκούσει γιά ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι, ὀρθόδοξο, πού βρίσκεται κοντά στήν Avignon, στή νότια Γαλλία, τό μοναστήρι τοῦ Solan.

Πλησίαζαν Χριστούγεννα καί σκέφτηκα πώς θά ἦταν ὁμορφα νά παρακολου-

Τό μοναστήρι του Solan

θήσω εκεί έναν Έσπερινό και την Κυριακάτικη θεία Λειτουργία. Έπικοινωνήσα, λοιπόν, με τις μοναχές και Σάββατο πρωί ξεκίνησα μαζί με μία φίλη

νά επισκεφθώ τό μοναστήρι.

Πέντε ώρες με τό τρένο τό Παρίσι από την Avignon, φτάσαμε κάποια στιγμή σ' ένα χωριό, καμιά ώρα απόσταση από τή μονή. Μās περίμενε εκεί με τό αυτοκίνητό του, για νά μās μεταφέρει, ένας κύριος γύρω στά 70. Μπαίνοντας μέσα στό αυτοκίνητο κάνουμε τίς απαραίτητες συστάσεις και μαθαίνω πώς είναι Γάλλος και δούλευε για χρόνια στή Γενεύη. Δέν περιμένω πολύ για νά του θέσω τήν ερώτηση πώς βρήκε τόν Θεό, πώς γνώρισε τήν Όρθοδοξία.

Η απάντηση απλή και συγκλονιστική: «Δέν τόν βρήκα εγώ τόν Θεό, αυτός μου τήν είχε στημένη και με βρήκε!». Μās διηγήθηκε πώς έτυχε νά πέσουν στά χέρια του κάποια όρθόδοξα συγγράμματα και μετά πώς έβαλε νά ακούσει όρθόδοξους ύμνους στό youtube· πώς βρήκε τήν Όρθόδοξη Έλληνική Έκκλησία τής Γενεύης και πώς κι αυτός και ή γυναίκα του από κεί και πέρα ήξεραν πώς αυτό πού έψαχναν χρόνια και δέν έβρισκαν, αυτό πού δέν τό έβρισκαν όλόκληρο νά τούς γεμίσει στόν καθολικισμό ήταν εκεί! Ό Θεός ό ζωντανός τούς είχε στήσει καρτέρι... Όταν ή γυναίκα του, κατηχήτρια σ' έναν καθολικό

ναό, ανακοίνωσε στόν καθολικό ιερέα τήν απόφαση τής οικογένειας νά βαφτιστούν όρθόδοξοι, ή απάντησή του ήταν: «Σās καταλαβαίνω!».

«Μās έλεγαν», συμπλήρωσε ό οδηγός μας, «πώς στό θαῦμα του πολλαπλασιασμού τών άρτων δέν πολλαπλασιάστηκαν πραγματικά οί άρτοι, απλώς ό κάθε ένας από τούς παρευρισκόμενους είχε κι ένα ψωμί στήν τσέπη του...! Καταλαβαίνετε πόσο αδύναμος φαινόταν αυτός ό Θεός!».

Βρίσκοντας τήν Όρθοδοξία, έγκατέλειψε τά πάντα, βαφτίστηκε ό ίδιος κι όλη ή οικογένειά του και πήραν τήν απόφαση νά μείνουν κοντά σ' ένα όρθόδοξο μοναστήρι, νά συμμετάσχουν ενεργά στό έργο...

Τήν έπόμενη μέρα στή θεία Λειτουργία είδα κάτι τό μοναδικό. Άνθρωποι νά έρχονται από νωρίς, από τόν Όρθρο, σεμνά ντυμένοι, νά παρακολουθούν άπνευστί τή Λειτουργία, νά ψάλλουν, νά συμμετέχουν ενεργά. Μέ τόν ένθουσιασμό και τή ζέση του νεοφώτιστου πού με μετέφερε -άθελά μου- στά πρώτα χριστιανικά χρόνια...

Ακούγοντας έπειτα τίς ιστορίες τους, έμαθα πώς σέ πολλούς έπασαν νά τούς μιλάνε τά παιδιά τους, ή οικογένειά τους έπειδή έγιναν όρθόδοξοι...

Σάν τούς πρώτους Χριστιανούς, ό ίδιος ένθουσιασμός, ή ίδια «μετάλλαξη» ή καλύτερα θά λέγαμε θεϊκή αλλοίωση. Η ίδια χαρά πού κάνει τό πρόσωπο νά λάμπει διαφορετικά...

Και όλοι στήν πρώτη μου ερώτηση πώς βρήκαν τόν Θεό, τήν Όρθοδοξία, νά μου δίνουν τήν ίδια απάντηση! «Αυτός με βρήκε, εκεί πού έψαχνα και δέν με γέμιζε τίποτα, ήρθε με βρήκε και με συνάντησε ό Θεός! Πώς; Δέν ξέρω... Άλλά τό ερωτηματικό μου τό μετέτρεψε σέ δοξολογικό θαυμαστικό!».

Ὁ Θεός στό Πα-
ρίσι λοιπόν!

Καί μένω νά συλ-
λογιστώ ἐγώ ἄν καί
κατά πόσο ἔχω αὐτόν
τόν ἐνθουσιασμό.

Ἐγώ πού ὁ Θεός
ἤρθε καί μέ βρῆκε ἀ-
πό κούνιας καί μέ γέ-
μισε εὐλογίες...

Ἄν ἔχω κι ἐγώ αὐ-
τή τή χαρά, ἄν μοῦ
κόστισε ἐμένα σέ κά-
τι ἢ πίστη, ἄν ἄλλαξε
κι ἐμένα ἔτσι δραστι-
κά τή ζωή μου ἢ συν-
ειδητοποίηση τῆς πα-
ρουσίας Του...

Καί ἄν τελικά, μή-
πως τό δῶρο πού μοῦ
δόθηκε τό κρατῶ ἐ-
γωιστικά κρυμμένο
καί δέν τό μοιράζομαι
μέ αὐτούς πού γύρω
μου -τόσο κοντά
μου- διψοῦν κι ἀναζη-
τοῦν Αὐτόν, τόν Ἔνα,
τόν Ἄγνωστο ἀκόμα
σέ αὐτούς, δικό μου
Θεό...

Μήπως;

«Ποῦ πορευθῶ ἀ-
πό τοῦ Πνεύματός
σου καί ἀπό τοῦ προ-
σώπου σου πού φύ-
γω;...»!

*Πρίσκιλλα
elpis.apolytrosis.gr*

Μιά μέρα τῆς Ὑπαπαντῆς

- Παιδί μου, ἄνθισαν οἱ μυγδαλιές;

Τό βλέμμα τῆς μάνας μου φωτεινό, δίχως νά βλέπει, ἔπεσε μέ
λαχτάρα πάνω στόν κάμπο μέ τίς ἀμυγδαλιές.

- Ἄνθισαν, μάνα, τῆς εἶπα καί τό πρόσωπό της πῆρε μιά ὄψη
χαρούμενη.

- Τῆς Ὑπαπαντῆς πάντα ἔχει ἀνθισμένες μυγδαλιές, μοῦ εἶπε
καί μοῦ ἔπιασε τό χέρι γιά νά τήν ὀδηγήσω στό σπίτι.

Ἡ μάνα μου, ἄν καί τυφλή, τά ἔβλεπε θαρρεῖς ὅλα! Τίς ἀμυ-
γδαλιές ν' ἀνθίζουν, τά χελιδόνια πού ἔρχονταν, τά στάρια πού μέ-
στωναν! Ἀκόμα καί πότε τά πρόσωπά μας ἦταν χαμογελαστά καί
πότε ἦταν κατσουφιασμένα. Ἴσως ἀπό τά χρόνια πού ἔβλεπε νά τά
ἐκκλίσσει ὅλα μέσ στήν καρδιά της.

- Εἶναι μεγάλη ἡ μέρα τῆς Ὑπαπαντῆς, μοῦ εἶπε μόλις τήν ἐ-
βαλα νά καθίσει.

- Τό ξέρω, μάνα, τῆς ἀπάντησα, πῶ πολύ γιά νά πῶ κάτι.

- Ἐγώ, σάν ἤμουν μικρή, δέν τό ἤξερα, μοῦ εἶπε ἀναστενάζον-
τας καί κούνησε λυπημένη τό κεφάλι.

- Σ' τό ἔχω πεῖ, δέν σ' τό ἔχω πεῖ πόσο ζωηρό παιδί ἤμουνα; μέ
ρώτησε, αὐτή τή φορά χαμογελώντας.

- Σάν καί μένα, τῆς εἶπα καί γελάσαμε κι οἱ δύο μας.

- Μιά φορά, λοιπόν, ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς, ἔδωσα στή μάνα
μου μιά μεγάλη λύτη καί μιά μεγάλη χαρά.

Ἐκείνη τή χρονιά ἡ γιορτή ἔπεσε μέρα καθημερινή καί ἐμεῖς
εἶχαμε σχολεῖο. Μᾶς ξύπνησε ἡ γιαγιά σου, μᾶς ἐτοίμασε καί ἀφοῦ
μᾶς ἔστειλε στό σχολεῖο, ἐκείνη πῆγε στήν ἐκκλησία.

Ἦταν μιά μέρα ζεστή, σάν Ἄνοιξη, παρόλο πού μόλις εἶχε μπεῖ
ὁ Φλεβάρης, νά, σάν σήμερα, εἶπε κι ἀκούμπησε τό χέρι της στά
γόνατά μου σάν νά ἤθελε νά δεῖ ἄν ἤμουν ἐκεῖ.

- Σάν τώρα τό θυμᾶμαι, σάν νά τόν βλέπω μπροστά μου τόν
δάσκαλο πού μᾶς μάζεψε στήν τάξη καί κάναμε τήν πρωινή προσ-
ευχή. Μόλις τελειώσαμε, μᾶς ἀνακοίνωσε ὅτι θά πηγαίναμε ὅλοι
μαζί στήν ἐκκλησία. Καί τότε ἔγινε τό κακό. Ἐγώ καθόμουν στό
πρῶτο θρανίο καί ἀπό τή χαρά μου πῆδηξα ὄρθια. Δίχως ὅμως νά
τό θέλω ἔσπρωξα τό βάζο πού ἦταν γεμάτο ἀνθισμένα κλωνάρια
ἀμυγδαλιάς καί ἐκεῖνο ἔπεσε κάτω καί ἔσπασε! Μόλις τό εἶδα τρό-
μαξα πολύ καί, δίχως νά μπορῶ νά ἐλέγξω τόν ἑαυτό μου, τό ἔβαλα
στά πόδια.

Ὅσο καί νά μέ φώναζε ὁ δάσκαλος νά γυρίσω πίσω, ἐγώ δέν
ἄκουγα τίποτα. Οἱ ἄλλοι πῆγαν στήν ἐκκλησία καί ὁ δάσκαλος εἶδε
ἐκεῖ τή μάνα μου καί τήν ἔστειλε νά μέ ψάξει. Μά πού νά μέ βρεῖ
ἐκεῖ πού κρύφτηκα! Στόν κάμπο μέ τίς μυγδαλιές δέν εἶναι ἀκόμα

μιά ἐλιά μέ μία μεγάλη κουφάλα;

Κούνησα τό κεφάλι μου καταφατικά καί κείνη σάν νά τό εἶδε συνέχισε.

- Ἔ, ἐκεῖ μέσα κρύφτηκα, μοῦ εἶπε καί σταμάτησε γιά λίγο τή διήγησή της.

- Καί δέν σέ βρῆκε; τή ρώτησα μέ ἀγωγία.

- Ἦταν δυνατόν ἡ μάνα μου νά μή μέ βρεῖ; Μέ βρῆκε νά τρέμω σάν τό ψάρι.

- Πάμε, παιδί μου, στήν ἐκκλησία, μοῦ εἶπε, σφίγγοντάς με στήν ἀγκαλιά της καί ἀπό τά μάτια της τρέχανε δάκρυα.

- Δέν τό ἤθελα, μανούλα μου, νά σπάσω τό βάζο, τῆς εἶπα κλαίγοντας.

- Ναί, μοῦ εἶπε τρυφερά, δέν τό ἤθελες, ὅμως ἄν δέν χοροπηδοῦσες σάν κατσίκι δέν θά τό ἔριχνες.

Πόσο δίκιο εἶχε ἡ μάνα μου! Ἡ Μαρία, πού καθόταν δίπλα μου, δέν χοροπήδησε...

- Ἔλα, πᾶμε, μοῦ εἶπε. Μόλις πού προλαβαίνουμε. Ἡ Παναγιά σήμερα περιμένει ὅλες τίς μάνες νά βάλουν στήν ἀγκαλιά της τά παιδιά τους. Τόν φώτισε τόν δάσκαλο καί σᾶς ἔφερε στή Λειτουργία.

- Μάνα, ντρέπομαι νά πάω, τῆς εἶπα. Ὅλοι θά μέ κοιτᾶνε.

- Κι ἡ Παναγιά θά σέ κοιτᾶ καί ὁ Χριστός πού εἶναι στήν ἀγκαλιά της. Σέ περιμένουν, κόρη μου!

- Μέ περιμένουν; Ἐμένα πού ἔσπασα σήμερα τό βάζο, πού σέ στεναχωρῶ τόσες φορές μέ τίς ἀταξίες μου;

Ἐνιωσα ξαφνικά τήν ἀνάγκη νά κάνω καί ἐγώ κάτι γιά τόν Χριστό καί τήν Παναγιά πού μέ περίμεναν. Ξέφυγα τότε ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς μάνας μου καί ἔτρεξα στήν ἀμυγδαλιά μέ τά ρόζ ἀνθάκια, ἐκείνη δίπλα στήν ἐλιά, καί ἄρχισα νά κόβω τά πιό ἀνθισμένα κλωνάρια.

- Θα τά πάω στήν Παναγιά καί στόν Χριστό, φώναξα σάν ἡ μάνα μου ἄρχισε νά φωνάζει πώς ἀλίμονό μου ἄν μέ δεῖ ὁ ἀγροφύλακας.

Γέμισα τήν ἀγκαλιά μου μέ τ' ἀνθισμέ-

να κλωνάρια καί τά χώρισα στά δυό. Σάν μπῆκα στήν ἐκκλησία, ὅλα τά παιδιά στόλωσαν ἐπάνω μου τά μάτια τους καί ἀκούστηκε ἕνας ψίθυρος μέ τό ὄνομά μου. Μά ἐμένα δέν μ' ἐνοιαζε πού ὅλοι μέ κοιτοῦσαν. Ἐμένα τά μάτια μου ψάχναν τήν εἰκόνα τῆς Παναγιάς καί σάν τήν εἶδα καταμεσίς τοῦ ναοῦ ἔτρεξα καί ἄφησα πάνω της τά μυρωμένα λουλούδια μου. Ὑστερα ἀναζήτησα τόν δάσκαλό μου καί δίχως νά φοβᾶμαι τίποτα πῆγα καί ἄφησα στά χέρια του τά ὑπόλοιπα κλωνάρια.

- Συγγνώμη, κύριε, τοῦ εἶπα, ψιθυριστά. Θά γίνω πιό καλό κορίτσι.

Ἐκεῖνος συγκινημένος μοῦ χάιδεψε τό κεφάλι καί μοῦ ἔκανε νόημα νά σταθῶ δίπλα στ' ἄλλα τά παιδιά.

- Ἄντε, σέ περιμέναμε! μοῦ εἶπε ἡ Μαρία πού στάθηκα δίπλα της.

- Κι ἡ Παναγιά μέ τόν Χριστό μέ περιμένανε, εἶπα καί ἄλλο πιά δέν μίλησα. Εἶχα ὑποσχεθεῖ νά γίνω καλό κορίτσι!

- Κατάλαβες τώρα, κόρη μου, γιατί σέ ρώτησα ἄν ἄνθισαν οἱ μυγδαλιές;

- Κατάλαβα, μάνα μου, τῆς ἀπάντησα συγκινημένη, κατάλαβα γιατί κάθε πού ἐρχόταν ἡ μέρα τῆς Ὑπαπαντῆς, εἶτε εἶχαμε σχολεῖο εἶτε ὄχι, ἐσύ μᾶς πῆγαινες πάντα στήν ἐκκλησία. Κατάλαβα γιατί γέμιζες τό βάζο μέ ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά καί τό πῆγαινες στήν Παναγιά. Κατάλαβα ἀκόμα γιατί κατάφερες νά βάλεις στήν καρδιά μας τόση ἀγάπη γιά τήν Παναγιά.

Φίλησα τρυφερά τήν τυφλή μάνα μου καί τράβηξα κατά τόν κάμπο μέ τίς ἀμυγδαλιές. Ἐκοψα δυό ἀνθοδέσμες. Τή μία τήν ἔβαλα στό βάζο καί τήν πῆγα στήν Παναγιά, πού ἦταν ἀπό τόν Ἑσπερινό καταμεσίς τῆς ἐκκλησίας. Τήν ἄλλη τήν πῆγα στή μάνα μου, νά τήν πιάσει, νά τή μυρίσει, νά τή ἀκουμπήσει πάνω στήν καρδιά της. Τό ἤξερα πώς μαζί μέ τή μάνα τοῦ Θεοῦ γιόρταζε σήμερα καί ἡ μάνα ἡ δικιά μου!

Ἐλένη Βασιλείου

Ἡ ἀπάτη τῆς ἀστρολογίας

Πραγματικά, ἀδυνατεῖ κανεὶς νὰ πιστέψει πῶς συμβαίνει στίς μέρες μας, πού ἡ τεχνολογία καί ἡ ἐπιστήμη ἔφθασαν στό ζενίθ τους, νὰ ρυθμίζει τή ζωή πολλῶν μία μοιρολατρία τοῦ παρελθόντος!

Ἀστρολογία, ὠροσκοπία, ἀποκρυφισμός, μαγεία παρουσιάζουν σήμερα πρωτοφανῆ ἔξαρση. Ραδιοφωνικοί καί τηλεοπτικοί σταθμοί, εἰδικές τηλεφωνικές ὑπηρεσίες, περιοδικά κι ἐφημερίδες διαθέτουν ἀστρολόγο, ἐνῶ τό διαδίκτυο κατακλύζεται ἀπό σχετικές πληροφορίες. Κάποτε, μάλιστα, πληροφοροῦμαστε ὅτι καλλιτέχνες, ἀθλητές, ἀλλά καί μεγαλῶνυμοι πολιτικοί καί ἀρχηγοί κρατῶν, δέν κάνουν τίποτε ἄν προηγουμένως δέν συμβουλευθοῦν τόν ἀστρολόγο τους.

Πρόκειται, ἀσφαλῶς, γιά φαινόμενο ἀνησυχητικό, πού ὑπογραμμίζει τήν κρίση τοῦ πολιτισμοῦ μας, τήν κατάπτωση τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου καί τήν παλινδρόμηση πρὸς τήν προχριστιανική ἀρχαιότητα.

Βασική αἰτία πού οἱ ἄνθρωποι καταφεύγουν στήν ἀστρολογία εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τήν ἀλήθεια τῆς πίστεως. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος στήν ἐποχή τῶν πυραύλων καί τῶν διαστημοπλοίων ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ μέσα στή δεισιδαιμονία καί τήν εἰδωλολατρία καί καταντᾷ ἄθυρμα καί θύμα στά χέρια ἐπιτηδεῶν πού, ἐκμεταλλεῦόμενοι τή μωρία του, κάνουν χρυσές δουλειές.

Ἐφέρπει, ὥστόσο, κι ἕνας ἄλλος κίνδυνος: ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ ὀρθόδοξου χριστιανικοῦ φρονήματος. Ἡ ἀστρολογία ἀπο-

τελεῖ τό δολερό θρησκευτικό ὑποκατάστατο, τό ὁποῖο ἐπιχειρεῖ νὰ οἰκιοποιηθεῖ τόν μοναδικό καί ἀναντικατάστατο σωστικό ρόλο τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας, καθὼς ἔχει ἐξελιχθεῖ σέ ἕνα εἶδος θρησκείας.

Οἱ «εἰδικοί» τῆς ἀστρολογίας ὑποστηρίζουν πὼς οἱ θέσεις καί οἱ κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων, κυρίως τῶν πλανητῶν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, παίζουν καθοριστικό καί ξεχωριστό ρόλο γιά τόν κάθε ἄνθρωπο. Ρυθμίζουν μάλιστα, ἰσχυρίζονται, τήν καθημερινή ζωή, τήν ἐπαγγελματική σταδιοδρομία, τήν οἰκογενειακή κατάσταση, τήν εὐημερία ἢ τή δυστυχία καί γενικά ὀλόκληρη τή ζωή του. Τίς θέσεις αὐτές τίς ὀνομάζουν ζῳδία, δηλαδή ζῶα, ἀπό τό νοητό σχῆμα τῶν ἀστερισμῶν πού θυμίζει μορφές ζῶων (ταῦρος, κριός, σκορπιός, ἰχθεῖς κτλ.).

Ἀναμφισβήτητα, ἡ ἀστρολογία δέν ἔχει καμιά ἀπολύτως ἐπιστημονική ὑπόσταση. «Δέν ὑπάρχει στίς ἡμέρες μας σέ ὀλόκληρη τήν ὑφήλιο οὔτε ἕνας ἀστρονόμος μεγάλος ἢ μικρός πού νὰ πιστεύει στήν ἀστρολογία... Οἱ ἀστρονόμοι μέ ἀκριβῆ γνώση τοῦ πράγματος προσβλέπουν στήν ἀστρολογία μέ πλήρη ἀπιστία καί τοποθετοῦνται ἀπέναντι στοὺς τσαρλατάνους πού τήν ὑπηρετοῦν μέ δεδηλωμένη ἀντίθεση», δηλώνει ὁ ἀστρονόμος P. Gouderc.

Ἐπίσης, ἡ Διεθνὴς Ἀστρονομικὴ Ἐταιρεία σέ συνέδριό της δημοσίευσε τήν ἐξῆς δήλωση: «Αὐτό πού τιτλοφορεῖται ἀστρολογία, κοσμοβιολογία κτλ. δέν εἶναι παρὰ ἕνα

κράμα δεισιδαιμονίας, τσαρλατανισμού και έμπορίου... 'Η αστρολογία δέν είναι παρά ένα σύστημα κανόνων πού γίνονται αυθαίρετα αποδεκτοί».

Άλλά και ή Άμερικανική Έταιρεία Ψυχολογικών και Κοινωνικών Σπουδών προέβη στην έξης επίσημη δήλωση: «Οί ψυχολόγοι δέν βρίσκουν καμιά ένδειξη ότι ή αστρολογία έχει κάποια άξια ως προς τίς πληροφορίες του παρελθόντος, του παρόντος και του μέλλοντος για τή ζωή ή τον προορισμό όποιουδήποτε».

Τίς υπεύθυνες διακηρύξεις τών ειδικών επιστημόνων έρχεται νά επικυρώσει ή καθημερινή πραγματικότητα. Κατά κανόνα οί συμβουλές τών αστρολόγων είναι κοινότοπες, γενικές και άοριστες, για νά καλύπτουν εύρύ φάσμα πιθανοτήτων και νά μένουν ανεξέλεγκτες. Κάποτε όμως για λόγους έντυπωσιασμού γίνονται συγκεκριμένες. Και τότε αρχίζει ή γελοιοποίηση. «Θά περάσετε κοντά σέ κάποιο αγαπημένο σας πρόσωπο ένα πολύ όμορφο βράδυ», προέβλεπε αστρολόγος για κάποιον «Υδροχόο». Συναινώντας σέ αυτό κι άλλη αστρολόγος αποφαινόταν: «Ανήκετε στους εύνοημένους». Και ό «εύνοημένος» πέρασε τή νύχτα του στό κελί τής Άσφάλειας... παρέα μέ τον δεσμοφύλακα. Τέτοιες παταγώδεις διαψεύσεις βρίσκει κανείς άπειρες, αν θελήσει νά έρευνήσει και νά τίς διασταυρώσει.

Εύλογο είναι και τό έρώτημα: Τί γίνεται μέ τά δίδυμα; Γιατί δέν έχουν τήν ίδια «τύχη»; Π.χ. ό 'Ησαΰ και ό 'Ιακώβ, τά παιδιά του 'Ισαάκ, γεννήθηκαν στόν ίδιο άστερισμό. Πόσο, όμως, διαφορετικοί χαρακτήρες ήταν και πόσο διαφορετικός ό τρόπος τής ζωής τους και τής εξέλιξής τους!

Μέ τόσες αντιφάσεις και διαψεύσεις, πώς μπορεί νά έρμηνευθεί ό παρατηρούμενος οίστρος τής αστρολογίας; Αυτή ή «νόθος θυγατέρα τής αστρονομίας», -έτσι τήν χαρακτηρίζει ό Κέπλερ-, δέν είναι καθόλου άθωα, όπως συνήθως φαίνεται. Έπιδρα

βαθιά στόν χαρακτήρα και άλλοιώνει τήν ψυχοσύνθεση, τή νοοτροπία, τή συμπεριφορά και τήν όλη προσωπικότητα του ανθρώπου, λειτουργώντας ως «ψυχοαρκατικό». Ό ειδικός επιστήμονας Τ. Άντόρνο τονίζει: «'Η αστρολογία είναι μιá ιδεολογία τής εξάρτησης, πού προετοιμάζει έμμεσα τά πνεύματα τών ανθρώπων για τήν αποδοχή ολοκληρωτικών "πιστεύω". 'Η σύγχρονη κοινωνική πραγματικότητα επιβάλλεται στους ανθρώπους σαν ένα καταπιεστικό σύστημα χωρίς διεξόδους διαφυγής, σαν ένα πεπρωμένο ανεξάρτητα από τίς επιθυμίες και τίς ανάγκες τους».

Γιά τον λόγο αυτό ό χριστιανισμός, οδηγώντας μας από τό έρεβος τής πλάνης στό φώς τής Άλήθειας, καταδικάζει τήν αστρολογία. Ό άποστολος Παύλος παραγγέλλει στόν Τιμόθεο: «Τους δέ βεβήλους και γραώδεις μύθους παραιπού» (Α' Τι 4, 7). «Τέκνον, μη γίνου οίωνοσκοπος,... εκ γαρ τούτων άπάντων ειδωλολατρία γίνεται», διαβάζουμε στή «Διδαχή τών Δώδεκα Άποστόλων». Στίς πιό επικίνδυνες άποκρυφες μαγικές πρακτικές ένέταξαν τήν αστρολογία οί Πατέρες τής Έκκλησίας και τή θεωρούν ως έργο του ανθρωποκτόνου σατανά. Ό Μ. Βασίλειος τήν άποκαλεί «πολυάσχολον ματαιότητα» και παρατηρεί πώς, αν τό μέλλον μας και τίς πράξεις μας όριζαν τά άστρα και τά ζώδια, τότε θά ήταν περιποί οί νομοθέτες και οί νόμοι τους, καθώς και οί δικαστές, πού τιμωρούν τήν πονηρία και τήν άδικία και τιμούν τήν άρετή. Ό 61^{ος} κανόνας τής ΣΤ' Οικουμενικής Συνόδου και ό 36^{ος} τής εν Λαοδικεία άπειλοϋν μέ άφορισμό τους άσχολουμένους μέ αυτήν. Ό πιστός χριστιανός κινείται μέ έμπιστοσύνη στην πρόνοια και στην άγάπη του Θεού. 'Η ζωή του δέν κατευθύνεται από τά άστρα, αλλά από τό πολικό Άστέρι, τον Χριστό, πού είναι «ή όδός και ή αλήθεια και ή ζωή» (Ίω 14,6).

Εϋδοξία Αύγουστίνου

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

Βασική προϋπόθεση

Ὁ Πατριάρχης Σερβίας Εἰρηναῖος ζήτησε ἀπό τὴν ἐπιτροπὴ προετοιμασίας τῆς Μεγάλης Πανορθόδοξης Συνόδου τοῦ 2016 νὰ προστεθεῖ στὴ θεματολογία τῆς, ὡς βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν πραγματοποίησή της, ἡ ἀναγνώριση ὡς Οἰκουμενικῶν τῶν Συνόδων τοῦ Μ. Φωτίου καὶ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, πού οὐσιαστικά καταδίκασαν τὶς παπικὲς δοξασίες περὶ παπικοῦ πρωτείου, filioque καὶ κτιστῆς χάριτος (agioritikonima.gr).

Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ ἀπέστειλε συγχαρητήρια ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πατριάρχη Σερβίας ἐκφράζοντας τὴν ἱκανοποίησή του καὶ δηλώνοντας ὅτι ἡ κίνηση αὐτὴ ἀποτελεῖ ἔμπνευση καὶ παρακίνηση τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Ἡ ἀναγνώριση τῶν δύο αὐτῶν συνόδων εἶναι μία πράξη πού ἀπαιτεῖται, ἂν βέβαια θέλουμε νὰ εἴμαστε «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι» καὶ ὄχι μετα-πατερικοί(!) ἢ ὑπέρ(ἄνω) τῶν πατέρων καὶ τελικά... ἀντι-πατερικοί.

Οἰκογένεια καὶ ἦθος

«Ἐκανα ἀπλῶς αὐτό πού μοῦ ἔμαθαν οἱ γονεῖς μου», δήλωσε μέ πολλὴ φυσικότητα ὁ ὑπάλληλος καθαριότητας

τοῦ Δήμου Λάρισας στοὺς συναδέλφους του καὶ τοὺς προϊσταμένους του πού ἔσπευσαν νὰ τὸν συγχαροῦν. Πρόκειται γιὰ ἓναν 34χρονο ὑπάλληλο πού βρῆκε καὶ παρέδωσε στὴν Ὑπηρεσία του ἓνα πορτοφόλι μέ 15.000 εὐρώ, χωρὶς νὰ τοῦ περάσει κἂν ἡ σκέψη νὰ τὸ κρατήσῃ. Ἡ πράξη του, ὅπως δηλώνει ὁ Τύπος (βλ. ἐφ. «δημοκρατία», 16/12/15) ἐξέπληξε. Ὁ ἴδιος ἀντιθέτως τὸ θεώρησε φυσικό, ἐφόσον αὐτό τοῦ ἐνέπνευσε ἀπὸ μικρὸ ἢ πολύτεκνη οἰκογένειά του. «Δέν μποροῦσα νὰ κάνω κάτι διαφορετικό», ὁμολόγησε ἐκφράζοντας τόσο ἀπλὰ τὴ δύναμη πού ἀσκεῖ στὴ διαμόρφωση τῆς προσωπικότητας καὶ τοῦ ἠθους ἢ ἀγωγὴ καὶ τὸ παράδειγμα τῆς οἰκογένειας.

Ποιὸν ἐκφράζουν οἱ βουλευτές;

Θλιβερὰ ἐντυπωσιακὲς οἱ 194 θετικές ψήφοι στό Κοινοβούλιο γιὰ τὸ Σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης τῶν ὁμοφυλοφίλων. Ἐντυπωσιακὲς γιατί πρόκειται γιὰ τὸ Κοινοβούλιο τῆς -κατὰ 95%-ὀρθόδοξης Ἑλλάδας (βλ. ἔρευνα Metron Forum τῆς Metron Analysis).

Καὶ τὸ ἐρώτημα αἰωρεῖται: Ποιὸν ἐκφράζουν τελικά οἱ βουλευτές πού ψηφίζουμε; Εἶναι ἄραγε αὐτὴ ἡ βούληση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ; Δέν εἶναι σίγουρο... Ἡ περίπτωση τῆς Σλοβενίας -πού δέν

Συζητώντας τὰ γεγονότα...

διατυμπανίστηκε φυσικά από κανένα επίσημο βήμα- είναι ένδεικτική.

Τόν Άπρίλιο τοῦ 2015 τό Κοινοβούλιο τῆς Σλοβενίας μέ ψήφους 51 «ὑπέρ» καί 28 «κατά» ἐπί 90 βουλευτῶν νομιμοποίησε τόν γάμο καί τήν υιοθεσία γιά τά ὁμόφυλα ζευγάρια. Ὅσοι φορεῖς καί ἀπλοί πολίτες διαφωνοῦσαν, ἔκαναν ἀγώνα καί συγκέντρωσαν τόν ἀπαραίτητο ἀριθμό ὑπογραφῶν ὥστε νά γίνει δημοψήφισμα. Καί τό δημοψήφισμα πού ἔγινε τόν Δεκέμβριο τοῦ ἴδιου χρόνου ἔδειξε ὅτι κατά 65% οἱ Σλοβένοι δέν θέλουν νά ἰσχύσει αὐτός ὁ νόμος (βλ. tanea. gr).

Τά φαινόμενα, πού... δέν ἀπατοῦν, ἀποδεικνύουν ὅτι τελικά οἱ πολιτικοί στήν Εὐρώπη σήμερα δέν ἐκφράζουν καί δέν ὑπηρετοῦν τούς λαούς τους, ἀλλά κελεύσματα ἄλλων!

Τά καλύτερα ἔρχονται

Στήν ἀρχή τοῦ 2015 εἶχε συλληφθεῖ ἰμάμης πού σέ σουνίτικο πακιστανικό τζαμί τῆς Ἀθήνας κήρυττε μέ φανατισμό ἐναντίον ἄλλων μουσουλμανικῶν «αἰρέσεων» καί κατά ὄλων τῶν ἀπίστων. Συγκεκριμένα, ὅπως καταθέτουν οἱ κατήγοροί του, χρησιμοποίησε μέ εὐκολία εὐκαίρως ἀκαίρως τόν ὄρο τζιχάντ καί προέτρεπε τούς πιστούς νά σηκώσουν σπαθί ἐναντίον τῶν ἀπί-

στων (kathimerini.gr)...

Τά καλύτερα τώρα ἔρχονται! Μέ τήν ἀνέγερση ἰσλαμικοῦ τεμένους στήν Ἀθήνα, μέ τήν ἴδρυση τοῦ Τμήματος Ἰσλαμικῶν Σπουδῶν στή Θεσσαλονίκη καί ὅσα ἄλλα θά μᾶς ἐπιβάλουν τά ἔξωθεν κέντρα ἀποφάσεων!

Συζυγική ἀφοσίωση μέ πληρωμή

Κάποτε τά ζευγάρια ὑπόσχονταν ἀμοιβαία πίστη καί ἀφοσίωση ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κι αὐτό ἦταν ἀρκετό νά τούς κρατήσῃ ἐνωμένους στόν γάμο τους μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς τους. Σήμερα, πού ὅλα ἔχουν γίνει ἐπιχείρηση καί κυριαρχεῖ ὁ θεός τοῦ χρήματος, κάποιοι σκέφτηκαν νά παροτρύνουν τά ζευγάρια νά μὴ χωρίζουν μέ τόν ἐξῆς τρόπο:

Δανείζουν σέ ὅσους θέλουν νά παντρευτοῦν 10.000 δολάρια μέ τόν ὄρο νά μὴ χωρίσουν. Σέ περίπτωση χωρισμοῦ θά πρέπει νά ἐπιστραφεῖ τό ποσό σ' αὐτή τήν πρωτότυπη ἐταιρεία τῆς Οὐάσιγκτον.

Ὅταν ἐξορίζεται ὁ ἀληθινός Θεός ἀπό τήν προσωπική μας ζωή, κάποιος ἄλλος θά πάρει σίγουρα τή θέση του. Τό συνηθέστερο ὑποκατάστατο στήν ἐποχή μας εἶναι τό χρήμα, ὁ μαμωνᾶς. Κι ἔτσι καταναῖ τόσο φτηνή ἡ ζωή καί οἱ ἀξίες της: συζυγική πίστη ἔναντι 10.000 δολαρίων!

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «ΑΠΟΛΥΤΡΟΣΙΣ»
ΠΕΛΟΠΟΣ 7
54633 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

